

Kültür ve Sosyal İşler Müdürlüğü
Cultural and Social Affairs Department

Sergi Konsept ve Tasarım / *Exhibition Concept and Design*

Nur Gürel

Katalog Tasarım / *Catalogue Design*

Füruzan Şimşek

Fotoğraflar / *Photography*

Aydın Büyüктаş, Deniz Aydın

Katalog Uygulama / *Catalogue Application*

Nilüfer Belediyesi Basın Yayın ve Halkla İlişkiler Müdürlüğü
Nilüfer Municipality Media, Publications and Public Relations Department

Alıntılar / *References*

Kadınlar Rüyalar Ejderhalar, Ursula K. Le Guin, Metis Yayınları

Sergi Sorumlusu / *Exhibition Supervisor*

Sultan Turan

Sergi Asistanı / *Exhibition Asistant*

Seray Topçu

Teknik İşler / *Tecnichal Asistance*

Ali Köprücü

Bu katalog Nilüfer Belediyesi tarafından Nâzım Hikmet Kültürevi'nde 8 Mart - 8 Mayıs 2018 tarihinde gösterime sunulan "Kadınlar Rüyalar Ejderhalar / Saygı" Sergisi kapsamında 500 adet basılmıştır.

This catalogue has been published by Nilüfer Municipality in 500 copies as port of the exhibition titled "Women Dreams Dragons / Respect" that takes place within the dates 8 March - 8 May 2018 at Nâzım Hikmet Culture Center.

“Bir ejderha, uyanık bir şekilde kopya edilmiş ya da kitle üretimiyle ortaya çıkmış bir ejderha değil de, sanatçının kendi bilinç dışından sürünerek çıkan tehdit edici ve açıklanamaz bir kötülük yarattığı, canlıdır; müthiş canlıdır. Küçük çocukları, sanatçıyı ve hepimizi korkutur, bizi korkutur, çünkü bizim parçamızdır, sanatçı da bizi bunu kabul etmeye zorlar. Pogo'nun dediği gibi, düşmanla karşılaştık; düşman biziz.

“Ne demek istiyorsun

benim oturma odamda ejderha yok, ejderhaların nesli tükendi, ejderhalar gerçek değil...”

“Pencereden bak...aynaya bak...” *

“A dragon, not a dragon cleverly copied or mass-produced, but a creature of evil who crawls up, threatening and inexplicable, out of the artist's own unconscious, is alive: terribly alive. It frightens little children, and the artist forces us to admit it. We have met the enemy, as Pogo remarked, and he is us.

“What do you mean? There aren't any dragons in my living room, dragons are extinct, dragons aren't real...”

“Look out of the window.... Look in to the mirror.”

Kolektif Çalışma / Collective Work

kre.

Kadınlar Rüyalar Ejderhalar / Saygı

Women Dreams Dragons / Respect

kre.

Yeni üretim alanları açmak, disiplinlerimizi ve hayal gücümüzü zorlamak, kolektif mantıkta üretmek amacıyla altı sanatçı güç birliği, fikir birliği, hayal birliği yaparak bir araya geldik. Herbirimizin ayrı ayrı kuratörlüğünü yapacağı, mekan olgusuna yoğunlaşan sergisinin ilki “Kadınlar, Rüyalar, Ejderhalar” oldu.

Neden Ursula Le Guin ve Kadınlar, Rüyalar, Ejderhalar?

Kitabın hangi bölümünden, duygusundan, söyleminden etkilendik?

Okumalardan sonra herbirimizin üretim süreci nasıl gelişti?

Niye bir mekan yaratma fikriyle yola çıktık? sorularını samimiyetle cevapladık.

Ev, Ursula'nın da dediği gibi kendisi faydalı, besleyici, güzel olduğu için istediğimiz şeyleri koyduğumuz büyük ölçekli bir torbaydı. Kahraman olmayan, sanatçı, çocuklu kadına ait bir ev. Bunun gösterilmesi gerekliliği benim için önemliydi. Bu sanatçı kadını piyasasının ona yüklediği erkeksiliği reddetmişti. Öncelikle mutfak, salon, çocuk odası, yatak odası, banyo ve ikinci sergilemede eklediğimiz ardiye odası ile bir ev kurguladık. Bu kadının üretim yaptığı başka bir yer de olabilirdi. Ancak önemli olan buradaki sanatçı kadının, Käthe Kollwitz'in ifade ettiği üzere bir ineğin otlaması gibi ürettiği, bunu kutsamayıp hayata eklediği bir alan yaratmaktı. Varoluşun vuku bulunduğu adres “mekan” ise, bu sanatçı kadın için bu mekan evdi. “Varoluş mekansaldır,” der Merleau-Ponty. Dolayısıyla mekan, içinde yaşamış tüm canlılığın belleklerini barındırır, yaşanmışlık ve anı üreterek... Hem biz sanatçılar hem de izleyiciler için deneysel ve interaktif bir alan yaratmak önemliydi. Biz de kendi deneyimlerimiz üzerinden bu kolektif, anonim, anti-kahraman çocuklu sanatçı kadınımanın belleğini oluşturduk.

Diyeceğim odur ki kadın üzerine “kadın olarak” yazıp çizmenin nasıl algılanacağını uzun zaman düşündüm. Doğru-yanlış, gerekli-gereksiz, pozitif ayrımcı ya da tam tersi mi? Ursula'yla tanışmamla bana öğretilen, dayatılan sanatsal varoluş şablonlarının dışında varolmaya cesaretlendim...

We, six artists banded together in order to open new fields of production, to challenge our discipline and our imagination by generating an union of strength, an union of ideas and an union of imagination with the aim of producing with collective reasoning. “Women, Dreams, Dragons” is the first of the exhibition series that we are all going to curate individually and that will focus on the phenomenon known as “place”.

So, why Ursula K. LeGuin and Women, Dreams, Dragons?

Which chapter of the book influenced us, which sentiment, which narrative?

How did each of our production processes develop after reading it?

Why did we set out with the idea of creating a place? We answered those questions with sincerity.

As Ursula said, the home is a large sack into which we place in the things we want, because the home itself is useful, nurturing and beautiful. A house that belongs to an artist, a woman with children and who is not a heroine. It mattered to me that this needed to be shown. This woman artist rejected the masculinity that the market imposed on her. We set up a house, first with a kitchen, living room, child's room, bedroom, bathroom and finally with a storeroom that we added in the second exhibition. This could have been another place where the woman works and produces. However, what mattered was creating an area in which the woman artist here worked like a grazing cow, as Käthe Kollwitz said, but who did not sanctify this; rather she added it to life. If the location where formation occurs is a “place”, then this place for the woman artist was the “house”. “Existence is spatial,” said Merleau-Ponty. Therefore, the place houses the memories of all the liveliness that lived inside it by creating experience and memory. It was important both for the artists and the viewers to create an area that was experimental and interactive. We in turn created the memory of our collective, anonymous, anti-hero, child bearing, artist woman using our own experiences.

Kafamda, “anne” olmamla beraber deneyimlediğim ve başka kadın ve erkek sanatçı arkadaşlarımdan da devamlı duyduğum, çokça köstek, azca destek tepkiler üzerine bunca zamandır biriken problemleri sorunsallaştırma zamanı gelmişti. Ursula’nın da dediği üzere; ”Anne olmak, bir kadının yapabileceği şeylerden biri, tıpkı yazar olmak gibi”. Nasıl baba olmak, bir erkeğin sanat haricinde yapabileceği bir şeyse... En çok ihtiyaç duyulan ama alınamayan destek bir dönemin bazı feministlerindendi. Söz gelimi, en çok duyduğumuz söylem: “Onlar üresin, biz üretelim”di. Hem üreten, hem üreyen bir sanatçı-kadın! Sanat tarihinin başından günümüze yine ortada bırakılmaya devam ediliyordu. Bugün ise hâlâ insan-sanatçı paydasında buluşma çabaları devam etmekte.

İlk sergimizde, yaşadığımız bu coğrafyanın toplumsal, kültürel tüm sorunlarını kendi seçimlerince deneyimleyen sanatçı arkadaşlarımla “sanatçı-kadın!” olma ve sanatçı kadının sanat tarihi ve günümüz sanat ortamı arasındaki sıkışık konumu üzerine yoğunlaştık. Deneyimlerimizden ve hikayelerimizden hareketle bir durum tespiti yapmaya karar verdik. Amaç; mevcut sanat dünyasındaki süregelen anlayışın dışında da yaşayan, üreten ve kendini tekrar ve tekrar yalnız hisseden her türlü kadın duruşuna işaret etmektir. Bu şablonlara yenisini ekleyip alternatif sunmak yerine “bir olay yeri inceleme çalışması” yapmaktır.

Önceki serginin devamı niteliğinde olan ikinci sergimiz Kadınlar, Rüyalar, Ejderhalar/ Kör Alan, erkek egemen bakışla şartlanmış zihinden ve kodlanmış genetik bilgiden oluşan kadın imajının ötesinde görünenin ardına bakarken, “insani olan” a varmak adına bir yol haritası yaratmak amacındaydı.

Kurguladığımız yeni evinde, yarattığımız sanatçı-kadına daha yakından bakarken; endişe, korku, şartlanmışlıklarından oluşan kör alanlarını göz önüne çıkarma niyetindedik. Sergi, bir yandan da toplumsal beklentiler dâhilinde yaşanan, göz önünde olan her şey cinsiyete dairken, ‘kör alanların cinsiyeti var mıdır?’ sorusuna cevap aramaktaydı.

I was going to say that I thought long and hard about how writing and drawing about woman “as a woman” might be perceived. Right or wrong? Necessary or unnecessary? Positive discrimination or the exact opposite? What I was taught by meeting Ursula was the courage to exist outside molds of artistic existence that have been imposed on us. In my head the time had come to make issues out of the problems that I had experienced together with being a “mother” and which had built up over a long time in response to the mainly obstructive and less-so supportive reactions that I had continually heard from other artist colleagues, male and female alike. As Ursula said, “Being a mother is just one of the things a woman can do, just like being a writer.” Just as being a father is something that a man can do other than being an artist. The support that was needed the most but which was not received was that from some feminists. For instance, the narrative we heard the most was: “Let them reproduce while we produce.” A woman-artist who both produces and reproduces! This is someone who has been left unsupported from the beginning of the history of art through to the present. And today efforts are still being made to find a place where the person and the artist can meet.

In our first exhibition Women, Dreams, Dragons, together with our artist colleagues, who, have experienced by their own choices, all the social and cultural problems of these lands we live in, we focused on being an artist-woman and an artist-woman trapped between the history of art and today’s art climate. Based on our experiences and our stories, we decided to determine the status. The goal was to indicate the plight of all kinds of women who live outside the understanding that continues to exist in the current art world, women who produce and who feel left out, again and again. To conduct a “crime scene investigation” rather than add new templates to the existing ones and present alternatives.

Ursula Le Guin'in Metis yayınlarından çıkan farklı zamanlarda kaleme aldığı denemelerinden derlenen "Kadınlar, Rüyalar, Ejderhalar" kitabından hareketle yola çıktığımız ilk sergimiz 2015'te Tüyap Artist'te, ikinci olarak 2017'de Gaia Gallery'de Gerilla Girls'ün "It's Even Worse in Europe" sergisiyle beraber izleyiciye sunuldu. "Kim Mihri" isimli ilk Çağdaş Türk resminin ilk kadın temsilcisi sayılan Mihri Müşvik'in hayatının anlatıldığı belgeselin parçası oldu.

Bu yıl kaybettiğimiz Ursula Le Guin herbirimizin hayatına dokundu. Bizi yüreklendirdi. Bu serginin bizim için kıymeti arttı. Sergi, Ursula Le Guin anısına "Kadınlar, Rüyalar, Ejderhalar/ Saygı" ismiyle 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde Bursa Nilüfer Belediyesi Nâzım Hikmet Kültür Merkezi Yeraltı Galerisi'nde Bursalı İzleyicisiyle buluşuyor.

Bu projede "Kadınlar, Rüyalar ve Ejderhalar"dan aldığımız cesaretle size kocakarlık taslayacağız. Bu hevesi başımıza Ursula sardı.

Bilge kocakarı çok üzgünüz. Umarım uzay gemisine türümüzü anlatmak için binmeyi kabul etmişsindir.

k.r.e. yeni konularla, yeni projelerle üretmeye devam edecek.

Nur Gürel,
2018,
İstanbul.

Our second exhibition Women, Dreams, Dragons/ Blind Spot is a continuation of the first one and its goal was to create a roadmap in the name of reaching "the humanly", while looking behind what can be seen beyond the image of a woman created by minds that have been conditioned by the dominant male perspective and by similarly encoded genetic knowledge.

While taking a closer look at the woman-artist we have created, in the house we set up we intended to put on display the "blind spots" generated by worry, fear and conditioning. Given that everything that takes place and is visible within social expectations related to gender, the exhibition attempts to answer the question, "Do blind spots have gender?"

Our exhibition, which we embarked on inspired by Ursula LeGuin's book "Women, Dreams, Dragons," a collection of essays written at different times and published by the Metis Publishing, was first presented to the public at Tüyap Art Fair in 2015 and secondly at the Gaia Gallery together with the "It's Even Worse in Europe" exhibition by the Guerrilla Girls in 2017. It was included in the documentary film "Mihri Who?" recalling the life of Mihri Müşvik, who is considered the first woman representative of the Modern Turkish Painting. We lost Ursula LeGuin this year, a woman who touched all our lives and who gave us courage. This is why our exhibition is even more precious to us now. Under the name "Women, Dreams, Dragons/Respect" the exhibition will be open to viewers in Bursa at the Underground Gallery in Nilufer Municipal District's Nâzım Hikmet Culture Center on 8 March World Women's Day.

Encouraged by "Women, Dreams, Dragons" we are going to play the crone for you in this project. It was Ursula who inspired us to do this.

Wise crone, we are so sorry. I hope that you agreed to board the spaceship in order to explain our species.

k.r.e. is going to continue producing with new topics and new projects.

Nur Gürel,
2018
İstanbul.

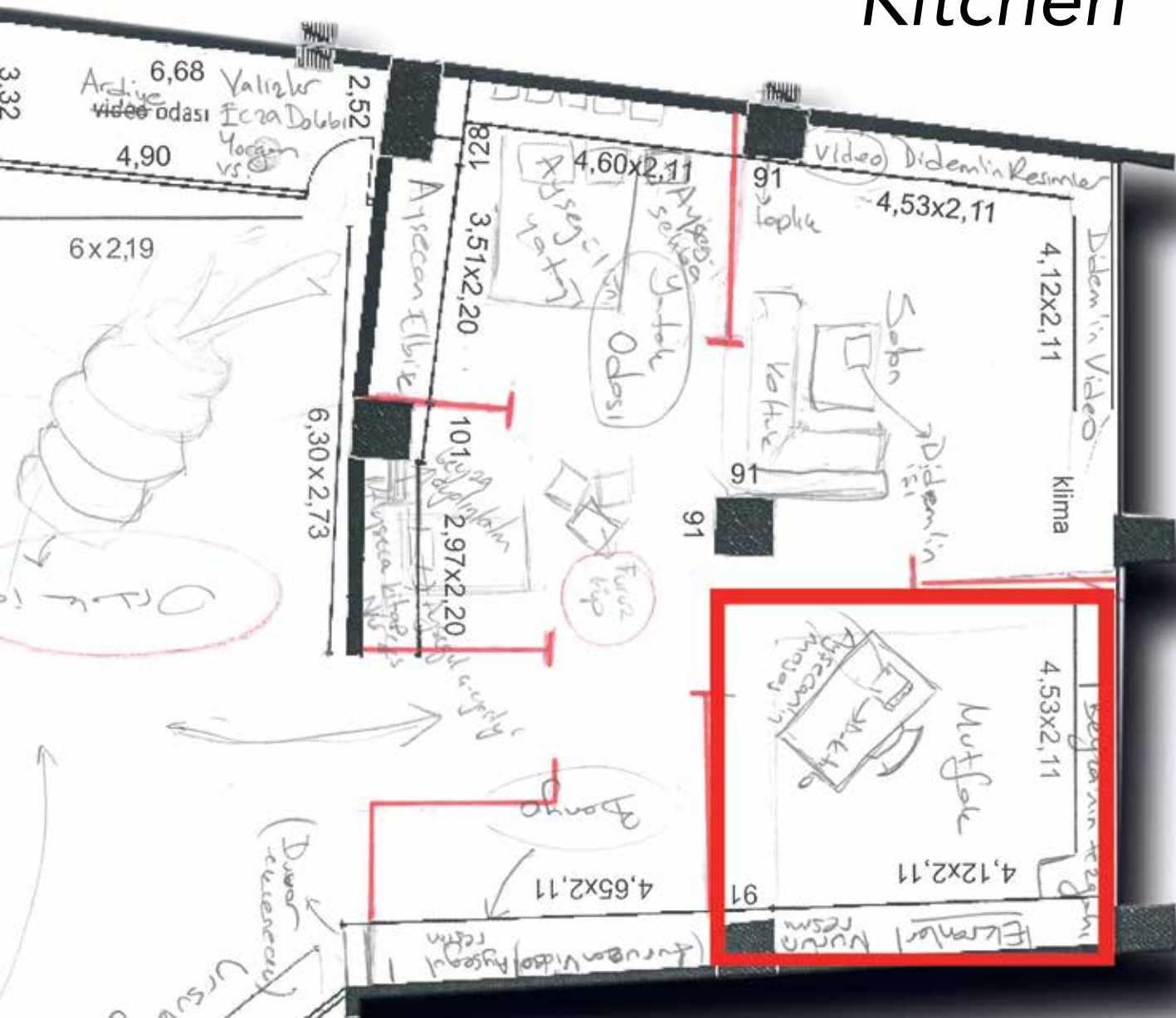

Kadınlar, Rüyalar, Ejderhalar 2015 / Tüyap Artist 2015

Mutfak Kitchen

Kadınlar, Rüyalar, Ejderhalar / Tüyap Artist 2015

(...)

“Kendine ait bir oda, evet. Neden Bay Harriet Beecher Stowe’un içinde yazabileceği bir odası olduğunu, ondokuzuncu yüzyıl Amerikan edebiyatının ahlaki bakımdan en etkili romanını yazan kadının payınaysa mutfak masası düştüğünü sorabiliriz. Ama o zaman onun neden mutfak masasına razı olduğunu da sorabiliriz. İzzeti nefesine düşkün herhangi bir adam orada beş dakika oturur, sonra hışımla kalkardı: “Bu timarhanede çalışmak mümkün değil, yemek hazır olunca beni çağırın! Oysa Harriet, izzeti nefesine düşkün bir kadın, eteklerinde çocuklar yemeği hazırlayıp bir yandan da romanlarını yazmaya devam etti. Huşu içinde sorulması gereken ilk soru elbette “Nasıl?” Neden kadınları oyuna getirmek bu kadar kolay?

Hazır hızlı feminist cevap, kadınların erkek egemenliğinin kurbanları ve/veya suç ortakları olduğudur. Doğru olmasına doğrudur ama bu bizi bir yere götürmez.*

(...)

“A room of one’s own - yes. One may ask why Mr. Harriet Beecher Stowe got a room to himself to write in, while the woman who wrote the most morally effective American novel of the nineteenth century got the kitchen table. But then one may also ask why she accepted the kitchen table. Any self-respecting man would have sat there for five minutes and then stalked out shouting, “Nobody can work in this madhouse, call me when dinner’s ready!” But Harriet, a self-respecting woman, went on getting dinner with the kids all underfoot and writing her novels. The first question, to be asked with awe, is surely, How? But then, Why? Why are women such patsies?

The quick-feminist-fix answer is that they are victims of and/or accomplices with the patriarchy, which is true but doesn’t really get us anywhere new.”

Kadınlar, Rüyalar, Ejderhalar / Kör Alan 2017

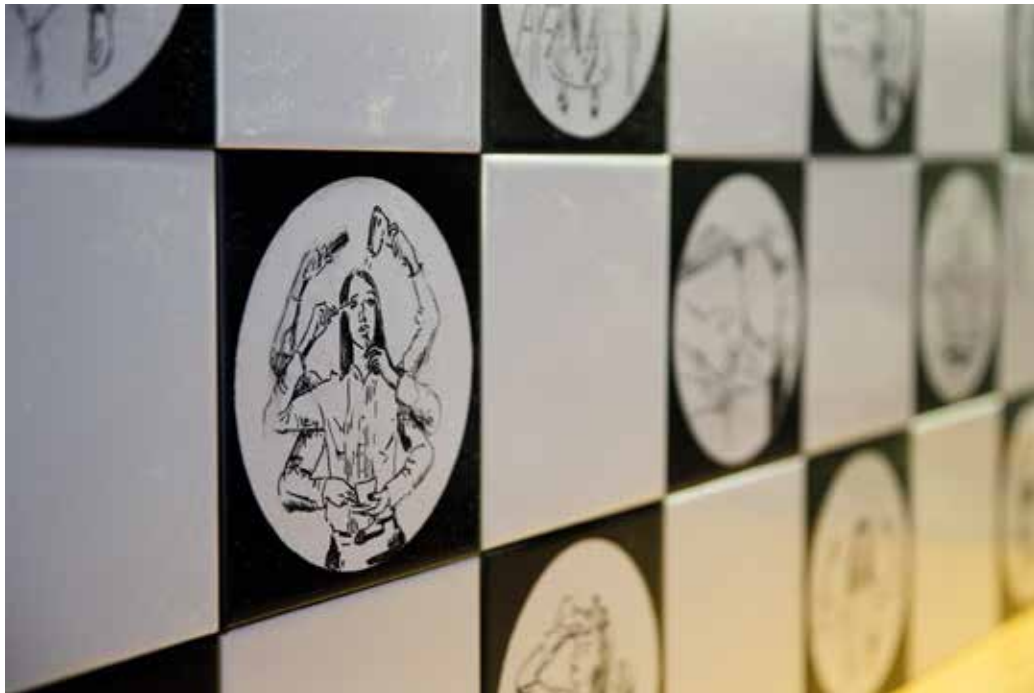
Beyza Boynudelik
İç Ses / *Et Inner Voice* / *Meat*
2017, 18'15" Video Loop
Beyza Boynudelik
2015 İç Ses / *Inner Voice* 22'47" Video Loop

Beyza Boynudelik
Mutfak, Kitchen
Mekana Özgü Yerleştirme, Değişken Boyutlarda
Site-Specific Installation, Dimensions Variable
2015-2017

Detay, Details

Bence Oliphant, bir romancının çocuklarının ve ev işinin ortasında mutfakta ya da oturma odasında yazmaya neden yalnızca katlanmakla kalmayıp, aynı zamanda buna isteyerek katlandığıyla ilgili bir fikir verir. Sanat eseri ile “ev işi” denen duygusal, el emeğine dayalı, idari beceriler ve görevler bütünü arasındaki zor, belirsiz, rastlantısal bağdan bir şeyler kazandığını, yazdıklarının bir şeyler kazandığını hissediyor gibidir. Bu bağı koparmak yazmanın kendisini tehlikeye atacaktır, kendi kullandığı sözcükle söylersek onu doğal olmayan bir şey haline getirecektir. *

I think Oliphant gives us a glimpse of why a novelist might not merely endure writing in the kitchen or the parlor amidst the children and the housework, but might endure it willingly. She seems to feel that she profited, that her writing profited, from the difficult, obscure, chancy connection between the art work and the emotional/manual/managerial complex of skills and tasks called “housework”, and that to sever that connection would put the writing itself at risk, would make it, in her word, unnatural.

Ayşecan Kurtay
2015 Daktilo, Typewriter
Yerleştirme / Installation

“Kabul edilegelen bilgelik kuşkusuz bunun tam tersidir; sanat eseriyle ev işini ve aile sorumluluğunu kaynaştırmaya yönelik herhangi bir çaba imkansızdır, doğal olmayan bir şeydir. Eleştirmenler ve edebiyatın kutsal kitaplarının savunucuları için doğal olmayan eylemlerin cezası ölümdür.”

“The received wisdom of course is just the opposite: That any attempt to combine artwork with housework and family responsibility is impossible, unnatural. And the punishment for unnatural acts, among the critics and the canoneers, is death.”

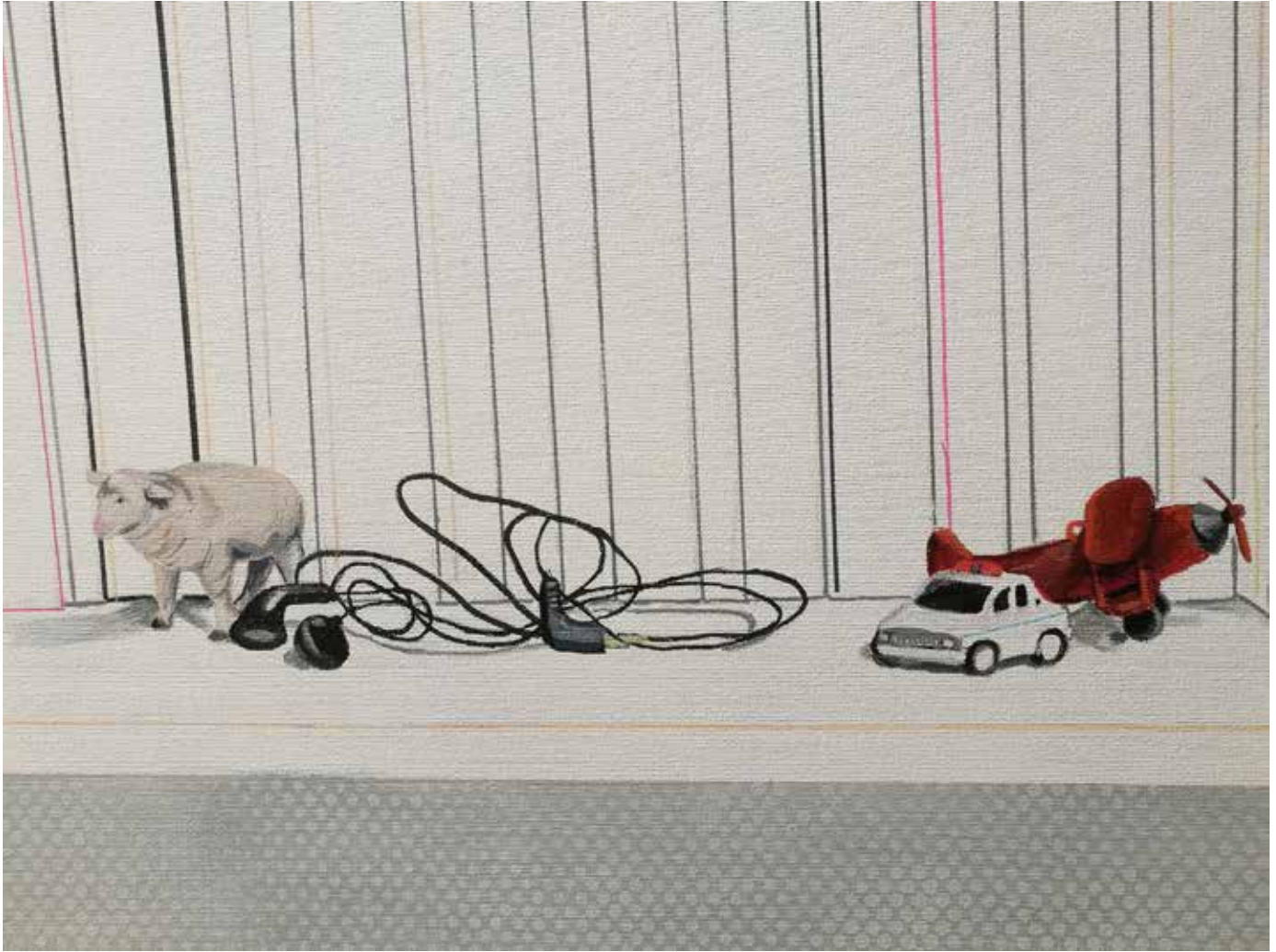
Slyvia'ya Saygı
Homage to Slyvia
Kâğıt Üzerine Karışık Teknik
Mixed Tecnique on Paper
2017

Detay / Details

Füruzan Şimşek
Kitaplık / Bookshelf
Duvar Üzerine Yerleştirme
Installation
2013 -2018

“Başka bir deyişle, içgüdümüz kör değildir. Hayvan akıl yürütmez ama görür. Ve tereddütsüz davranır, “adaletle”, uygun bir şekilde. Tüm hayvanlar işte bu yüzden güzeldir. Yolu, eve giden yolu hayvanlar bilir. Rehber içimizdeki hayvan, ilkel kara kardeş, gölge ruhtur.” *

*Our instinct, in other words, is not blind.
The animal does not reason, but it sees. And it acts
with certainty; it acts “rightly,” appropriately.
That is why all animals are beautiful.
It is the animal who knows the way, the way home.
It is the animal within us, the primitive, the dark brother,
the shadow soul, who is the guide.*

Tropik / Tropic
2017 Video Loop / 6' 06"

Detay / Details

Didem Ünlü

Gittiğin Zaman Beni Ara

Call Me When You're Gone

2017

Karışık Teknik / *Mixed Technique*

67,5 x 46,5 x 5 cm

“Toplumsal ya da estetik dayanışmaya ya da onaya en az sahip sanatçı ev kadını-sanatçıdır. Hem sanatına hem de ona bağımlı olan çocuklarına karşı hiçbir “yorulmak bilmez şefkat” olmadan, hatta hiçbir yorgun şefkate dayanmadan sorumluluk alan kişi açıkça, pratik olarak, yıkıcı bir biçimde imkansız olabilecek iki ayrı tam gün işi üstlenmiştir.” *

The artist with the least access to social or aesthetic solidarity or approbation has been the artist-housewife. A person who undertakes responsibility to both her art and her dependent children, with no “tireless affection” or even tired affection to call on, has undertaken a full-time double job that can be simply, practically, destroyingly impossible.

Nur Gürel
İdeal Kadın: Sokakta hanımefendi,
mutfakta aşçı, yatakta ...
Ideal Woman: a lady on street,
a cook in the kitchen, in bed...
2015
Dergi Üzerine Karışık Teknik
Mixed media on Magazine
32,5 x 23,5x 11 cm

Didem Ünlü
Kargaşa / *Confusion*
2017
Video Loop

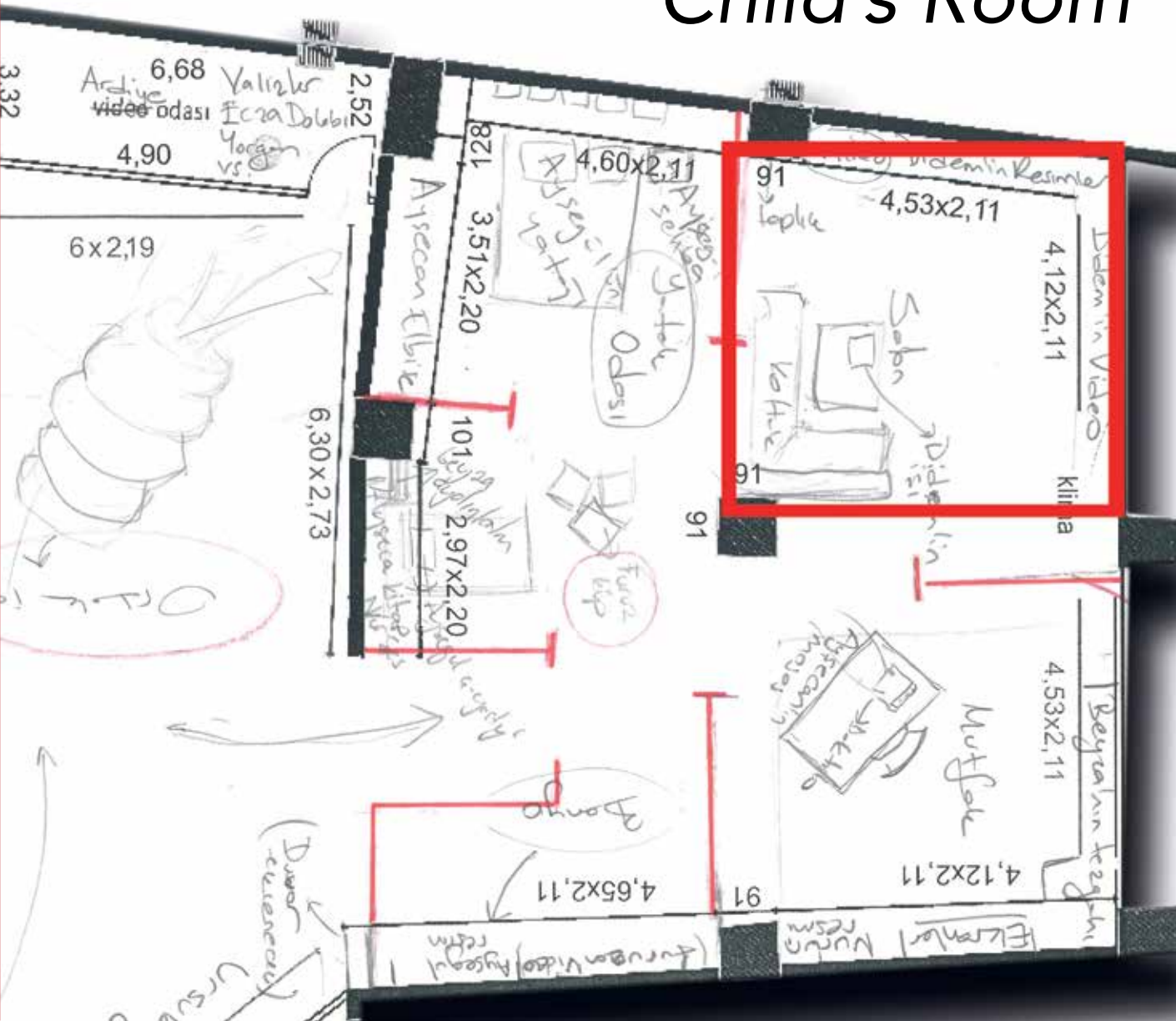

Didem Ünlü
Kalıplar / Patterns
2014-2017
Karişik Teknik / Mixed Technique
39 x 47 cm

Çocuk Odası Child's Room

Kadınlar, Rüyalar, Ejderhalar Tüyap Artist 2015

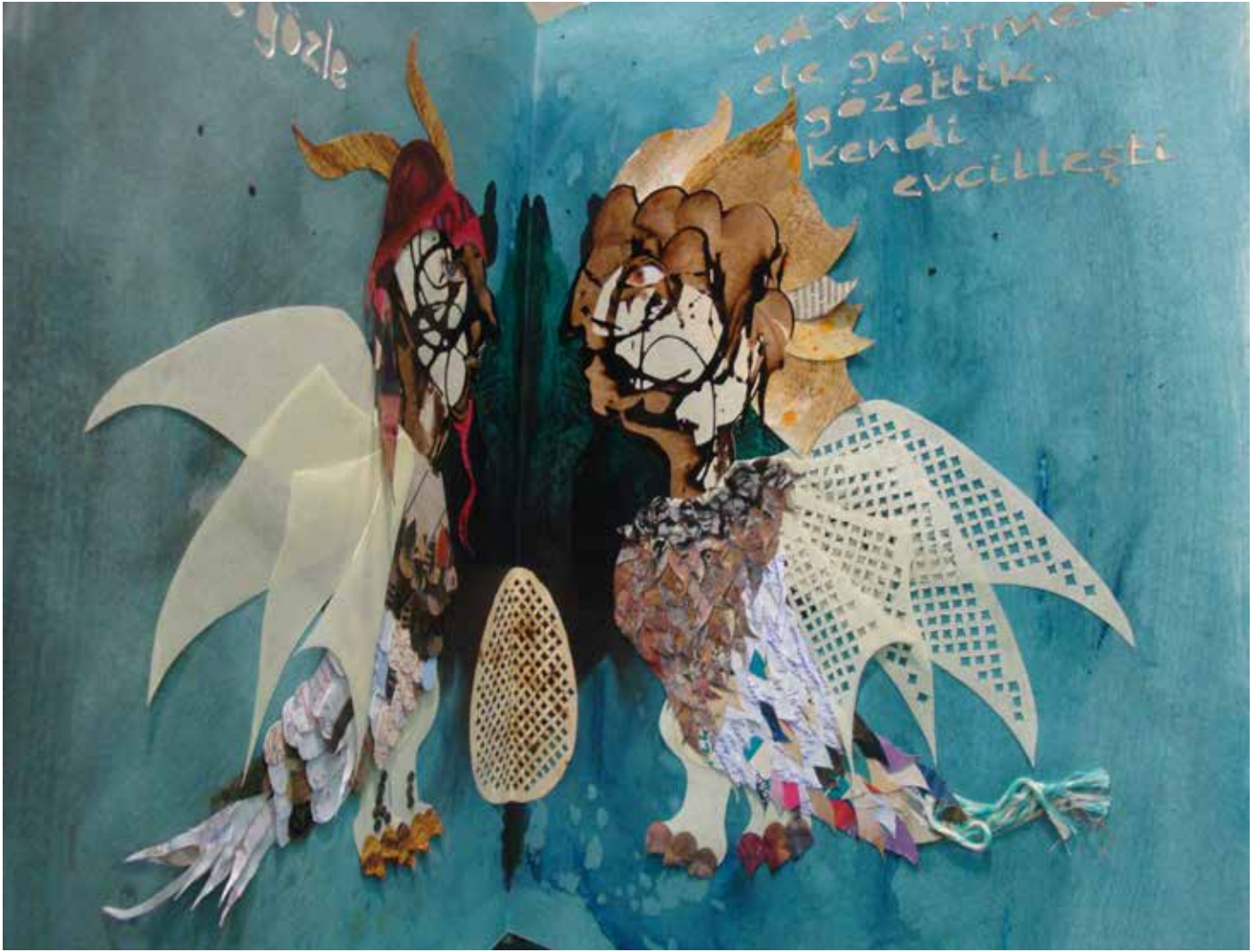

Kadınlar, Rüyalar, Ejderhalar / Kör Alan 2017

Beyza Boynudelik
Koruyucu / *The Guard*
Epoksi Heykel / *Epoxy Sculpture*
31,5 x 18,5 x 13 cm
2016

Detay / Details

Ayşecan Kurtay
Sanatçı Kitabı / Artist Book
Kağıt Üzerine Karışık Teknik
Mixed Technique on Paper
50 x 35 cm
2015

“Çocuklar ego'larını bir mayıs böceğinde,
gölgelerini ise yataklarının altına gizlenmiş bulurlar.” *

*The children find their ego at the may bugs,
and find their shadows under their beds hiding.*

Ayşegül Sağbaş
Enstalasyon / Installation
Hazır Nesne Üzerine Müdahale
Manupulation upon Found Object
2015

“...Şimdi hayalgücü hâlâ lanet okuyarak kurulanıyor, bluzunu ilikliyor ve küçük kızın, balıkçı kadının kızının yanına oturuyor. “ Kitapları seviyor musun?” diye soruyor. Çocuk da “evet” diye cevaplıyor, “Bebekken onları yedim, ama şimdi okuyabiliyorum. Bütün Beatrix Potter’ları kendi kendime okuyabiliyorum, büyüdüğümde annem gibi ben de kitap yazacağım.”

“ Jo March ve Theodora gibi, çocukların büyüyene kadar bekleyecek misin?”

“Sanmıyorum,” diyor çocuk. “Hemen başlayacağım.” *

...The imagination dries herself off, still swearing under her breath, and buttons up her blouse, and comes to sit beside the little girl, the fisherwoman’s daughter: “Do you like books?” she says, and the child says, “Oh, yes. When I was a baby I used to eat them, but now I can read. I can read all of Beatrix Potter by myself, and when I grow up I’m going to write books, like Mama.”

“Are you going to wait till your children grows up, like Jo March and Theodora?”

“ Oh, I don’t think so,” says the child. “ I’ll just go ahead and do it.”

Ayşegül Sağbaş
Enstalasyon / Installation
Hazır Nesne Üzerine Müdahale
Manupulation upon Found Object
2015

Kadınlar, Rüyalar, Ejderhalar / Tüya Artist 2015

Kadınlar, Rüyalar, Ejderhalar / Kör Alan 2017

Ayşecan Kurtay

Küçük Defter / Little Notebook

Karışık Teknik / Mixed Technique

14 x 10 cm

2017

Woolf'un söylediği gibi, Helene Cixous'nun da söylediği gibi, "bedeni yazmak" yalnızca başlangıçtır. Dünyayı yeniden yazmalıyız. Cixous buna beyaz yazı diyor, sütle, ana sütüyle yazılmış yazı.*

As Wolf said, as Helene Cixous said also, to write the body is just a beginning. We are required to write the world again. Cixous calls this white writing, written by the milk, breastmilk.

Ayşecan Kurtay

Kâğıt Elbise/ *Paper Dress*

Kâğıt Enstelasyon / *Paper Installation*

Değişken Boyut / *Variable Size*

2017

Ayşegül Sağbaş
Oda / Room
Enstalasyon / Installation
Değişken Boyut / Variable Size
2017

Detay / Details

Ayşecan Kurtay

Ekranlar / Screens

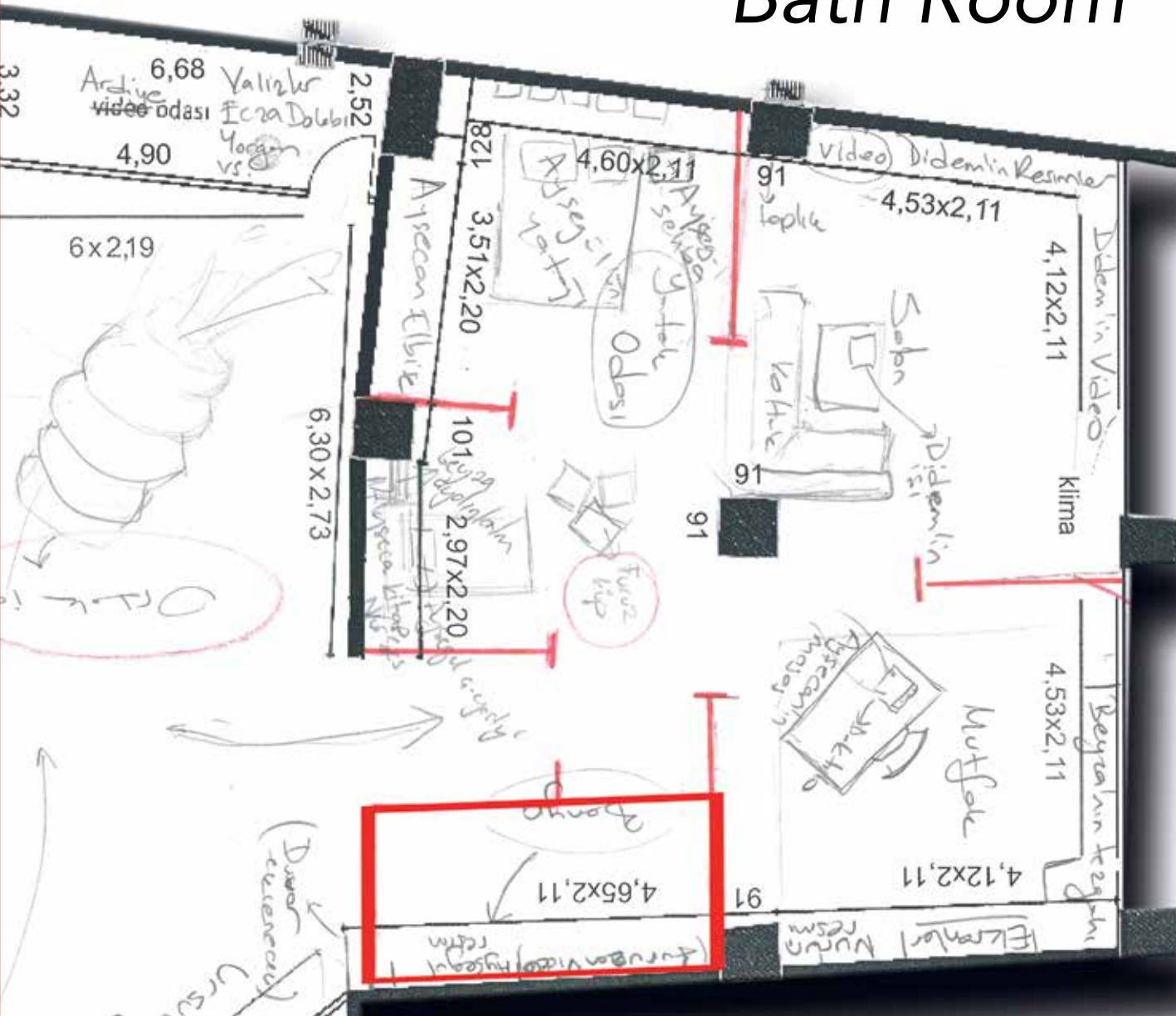
Karışık Teknik / Mixed Technique

29 x 36 cm

2015 - 2017

Banyo Bath Room

Kadınlar, Rüyalar, Ejderhalar / Tüyap Artist 2015

Kadınlar, Rüyalar, Ejderhalar / Kör Alan 2017

Füruzan Şimşek
Ayna / Mirror
Video Loop 27"
2017

“Fakat, hiçbir uzay gemisinde, hiçbir gezegende, hiçbir lezzetli, korkunç, düşsel, çılgın, zeki hikayede insan yoktur. Stapledon’da olduğu gibi insaniyet ve ötesi vardır.” *

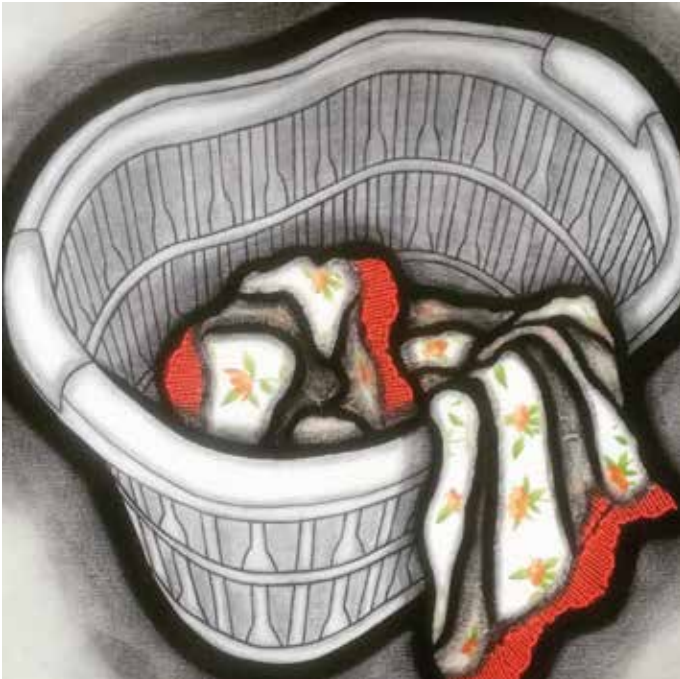
“But in none of the spaceships, on none of the planets, in none of the delightful, frightening, imaginative, crazy, clever stories are there no people.”

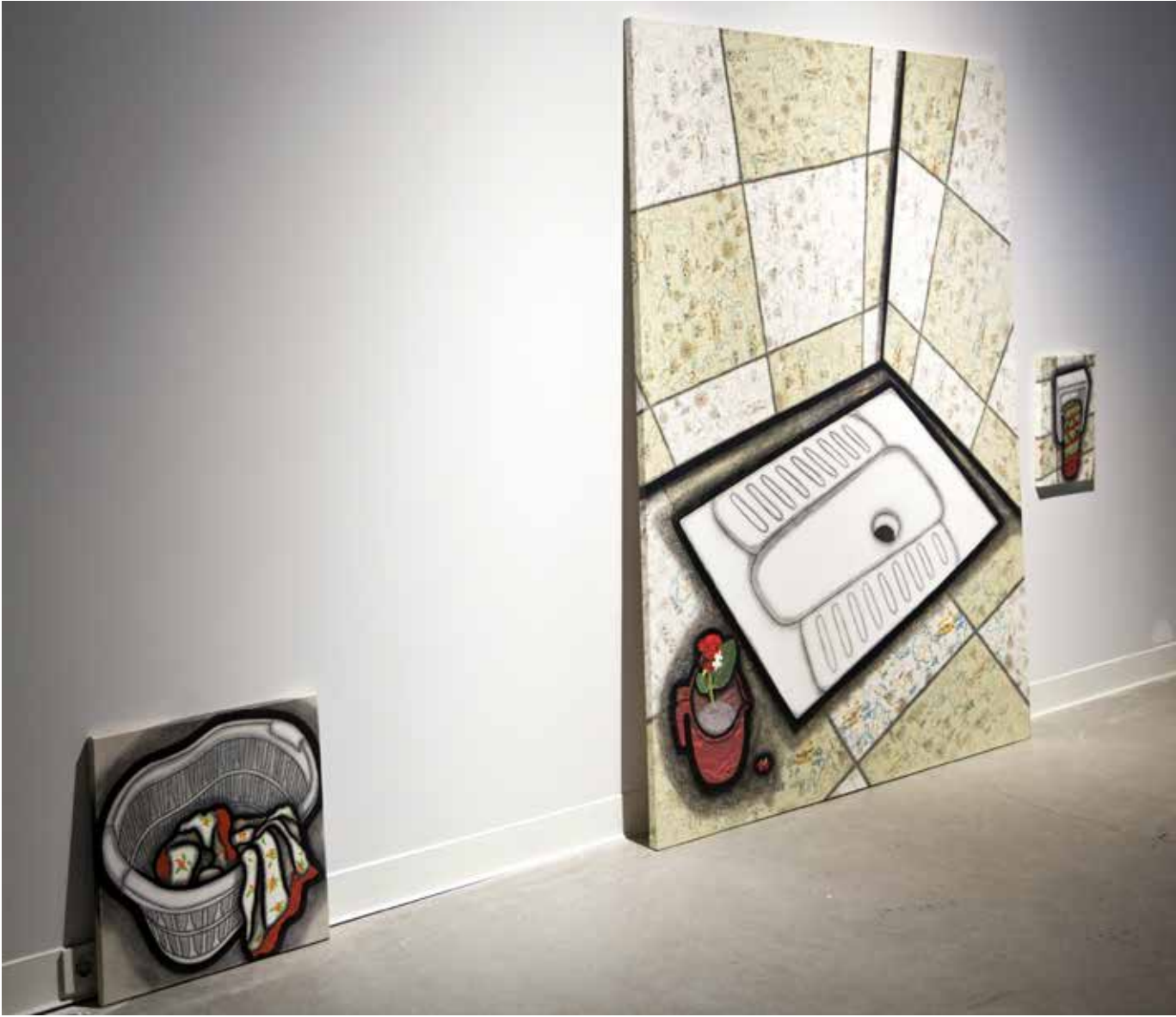
Ayşegül Sağbaş
Acaba / Perhaps
Tuval Üzerine Karışık Teknik
Mixed Technique on Canvas
30 x 40 cm
2015

Ayşegül Sağbaş
Lavabo / Sink
Tuval Üzerine Karışık Teknik
Mixed Technique on Canvas
40 x 40 cm
2015

Ayşegül Sağbaş
Kirli / Dirty
Tuval Üzerine Karışık Teknik
Mixed Technique on Canvas
50 x 50 cm
2015

Ayşegül Sağbaş
Alaturka / A'la Turca
Tuval Üzerine Karışık Teknik
Mixed Technique on Canvas
200 x 150 cm
2015

Hiçbir şey acı kadar kişisel ve paylaşılmaz değildir; acı çekmenin en kötü yanı, acının tek başına çekilmesindedir. *

“... Nothing is more personal, more unshareable than pain; the worst thing about suffering is that you suffer alone.”

Nur Gürel
Relaks / Relax
Duvar Kâğıdı Üzerine Yağlı Boya / Oil on Wallpaper
Değişebilir Ölçü / Variable Dimensions
2017

“En azından bir kez başka birini ya da kendinizi doğurmuşsanız, ölmek daha kolaydır.” *

It is easier to die if you have given birth to the others or yourself, at least once before.

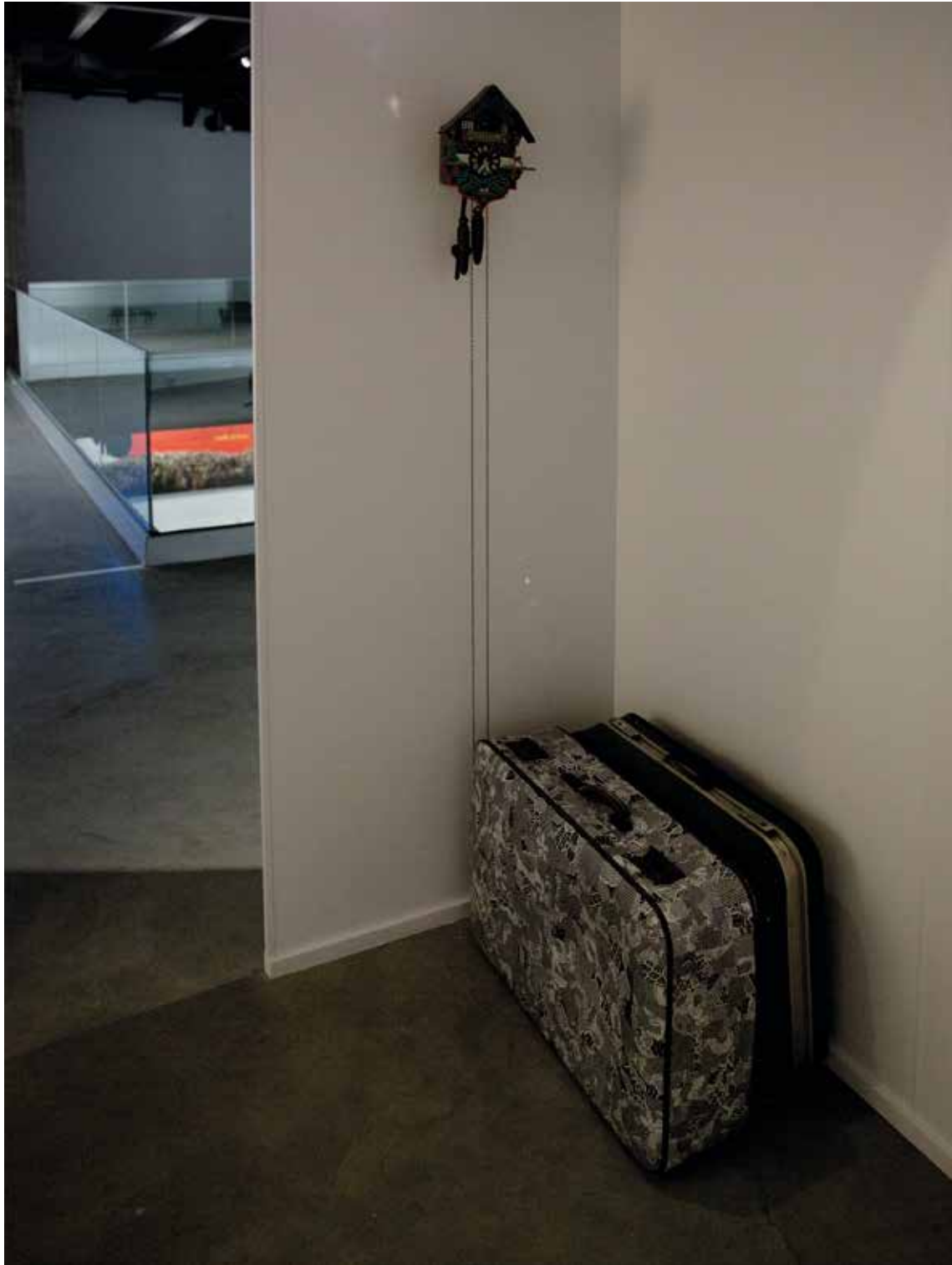

Didem Ünlü
Enstalasyon / Installation
2017

Ayşegül Sağbaş
Hazır Nesne Üzerine Müdahale
Enstalasyon / *Installation*
2017

Ayşecan Kurtay

“Sanatçı kadın kendisini sanatına feda etmelidir” mitini yıkan, kadınlığından soyunmadan yaşadığı hayatın içinden konuşan bir yazar Ursula LeGuin.

O, kadının ve erkeğin doğurganlıklarının eşitlendiği bir dünyadan bahsediyordu, fantasti edebiyatının yanı sıra ayakları sıkı sıkı yere basan bir dünyadan. Sanatı, ev işleri, çocuklar, kitaplarını hepsinden aynı anda aynı coşku ile bahsediyordu. Varoluşunu erkek egemen bakıştan kurtarmış, insanlık temeliyle güçlenmiş üslubu, belki de feminizmi demek doğru olur, hepimizin hemfikir olduğu en önemli noktaydı.

Bizler de organsız bedenlerden bakmıyorduk yaşama. LeGuin, cinsel iş bölümünün dayattığı “kadınca ve çocukça” etiketlerine karşı hâlâ hayal edebilen ve doğuran kadına arketipsel bir örneği bizim için.

Ev sınırlar mı?

İçgüdüsel bir mekanlaşma çabasının, yaratılışımızın temelinden kaynaklandığına inanıyorum. İnsan ve mekan çok doğal bir birleşme. Özellikle de kadında daha yoğun bir yöneliş bu. Çocukluğumuzda kurduğumuz mekan içinde mekanlar, dolap içleri, masa altları, iki iskemleye serilmiş çarşaf damlar... Elimize aldığımız kitaplarda, göz kapaklarımızın ardında içine bırakılıverildiğimiz mekanlar.

Ursula LeGuin is a writer who spoke about the life she lived without extracting herself from her femininity and she broke the myth that says; “Female artists must sacrifice themselves to their art”

She was talking about a world where fertility of men and women is equal and not only about fantasy literature but also about solid reality. She was speaking about her art, her household chores, her children and her books all in the same time, showing equal enthusiasm. Our common concensus was about her style, which was independent from male dominance , empowered by the roots of humanity. Maybe its better called her feminism?

None of us were looking at lives through the bodies having no organs. LeGuin was for us an archetypal woman who is able to give birth and who still could dream despite of the labels “womanly and childish” imposed by the sexual division of labor.

Does house limit us?

I believe that the fundamentals of our creation is coming from our internal instinct to create spaces. Human and space, a most natural union. This drive is especially intense in women. The little places inside other places that we create when we were children, inside cupboards, under tables, roofs made of sheets thrown over two chairs... Places where we found ourself while reading books.

Bu sergi içinse içimizde mekan kuran ilk olarak Ursula LeGuin'di. Hepimiz Balıkçı Kadının Kızı denemesinde mutfak masasında kendimizi çalışırken görmüştük. Üretim süreçlerimiz içinde ortak sorunlarımız, benzer sıkışmışlıklarımız vardı ve bütün bunları konuşurken sanki bir kadını konuşuyorduk. Üreterek var etme çabasında olan bir kadını...

Bu kadının görünmez yansımaları nelerdi? Evde dolaşan gölgesi... Göz kapaklarının arkası... Durmadan soruyorduk.

Bakış açılarımız ve sorularımız çoğaldıkça mekan tekrar üretildi, serginin ikinci ayağı "Kör Alan" oluştu. Cinsiyetlerimizin belirleyici gözüyle bakarken karanlıklarımızın sol eli androjen miydi?

Kadın veya erkek âna göre cinsiyet değiştiriyor muydu?

Kendimize şefkatle çay koyup çalışmaya devam ettik. Sergi için ürettiğim işlerden biri "kimlik yorganları" isimli akordeon açılan bir defter. Amerikalı, feminist sanatçı Miriam Schapiro'nun sanat ve zanaat çizgisini sorgulayarak var ettiği 'femmage'ları (kadın kolajları) bu iş için çıkış noktam oldu. Bu defteri oluştururken varlığımızın temsilcisi saydığımız kıyafetler üzerine yoğunlaştım. Giysi sadece bir kumaş mı? Ben mi giysiyi taşıyorum? Seçimlerimde neler etkili? Kat kat biriktirdiklerim, ideamı şekillendirenler, -miş gibi yaptıklarım, içsel imajım ve bütün bunların altında flulaşan varlığım. Kimdim ben?

Ursula LeGuin was the first person who created a space inside us for this exhibition. We all saw ourselves once working at the kitchen table as described in the essay of "The Fisherwoman's Daughter" and experienced the same problems, similar hardships in our own productive processes. While having a conversation all about them it was as if we were talking about a woman. A woman who is trying to exist while trying to produce.

What was the invisible impact made by this woman? Her shadow roaming in the house or mystery existed behind her eyelids? We were continually asking questions to ourselves..

As our perspective was increased with number of questions behind the space was created again. Finally second part of our exhibition "The Blind Spot" was born.

Was "The Left Hand of our Darkness" androgynous, when looking through the eyes of our genders?

Were genders changing between male and female from one moment to the next?

We poured ourselves a cup of tea kindly and continued working.

One of the works I created for this exhibition is a folding scrapbook called "Identity Quilts". My source of inspiration here was the "femmages" (women's collages) that the Canada-born feminist Miriam Schapiro brought into life by questioning the border between art and craft. When creating this scrapbook I focused on the clothings which reflects our existence. Are clothings only fabrics? Are I whom carrying the clothing? What are influencing my choices? The layers that I built up, gave shape to my ideals, what I pretended to be so that my self-image and existence obscured beneath it all. Who was I?

Ayşegül Sağbaş

Ursula'yı sıra dışı bir kadın olarak değerli buluyorum. Müthiş bir "ejderha"ya yani büyüklerin ıskaladığı renkli ve fantastik hayâl gücüne sahip olması, içsel tepilerinin peşinden gitmesi, kararlı ve ilkeli oluşu beni etkiliyor... Üç çocuğu ile birlikte otuz kitap üretebilmiş bir insan. En çok dikkatimi çeken özelliğiye yaşlılığı, yani bir 'kocakarı' olmayı, belki birçok kadının kabul ettiği gibi her şeyden el-ayak çekmek olarak değil, 'bilge' olmakla özdeşleştirilmesi. Belki de bu görüşü, benim, yaşlı kadına bakışımı biçimlendirdi! Her koşulda yaşamış bir kadın, bilgelik kazanmış ve her türlü deneyimle ulanmış. Ve bir kocakarı, bir yaşlı kadın, bir bilge kadın ve onca deneyimlenmiş yaşantıyla özgürce ve kararlı bir şekilde hayata karışan bir kadındı o. Bundan dolayı kendi içimizde yarattığımız sanatçı kadının (yazarın) yaşantısını, dramatize etmek amacıyla mekân olarak sunduk. Sanatsal göndermelerimiz daha anlaşılır bir dile dönüştü. Kitapta bizi etkileyen, dürtülüyeyen bir mekân olgusunu bir ölçüde enstalasyona döndürerek, izleyiciyi sanat ürünlerinden oluşan göndermeler ile sanatın içine almak ve sorgulatmak ve düşletmek... Benim de amacım buydu! Grup olarak uzun toplantılarda ifade dilimize karar verdik. Yerleştirme (enstalasyon), tuval resmi, video art ve heykeller... Günlük hayat nesneleriyle, yarattığımız sanatçı kadının yaşadığı mekânı oluşturduk.

I value Ursula as an extraordinary woman. That she possesses an amazing "dragon" meaning a colorful and fantastic imagination that adults miss, the way she follows her innate impulses, her decisive and principled nature all impress me... A person who was able to turn out 30 books along with three children. What about her impressed me the most was how come she equated age in the means of being a "crone" with being "wise" and not as a shackle holding her back like perhaps many women would accept it as. This outlook of hers is perhaps what shaped the way I look at old woman! She was a woman who had been through everything, gained wisdom and been tempered by all manner of experience. And she was a crone, an old woman, a wise woman and a woman who got involved in life freely and decisively having experienced so much. This is why we presented the lifestyle of the woman artist (writer), whom we created within ourselves, in the form of a place with the aim of dramatizing it. Our artistic references have been transformed into a language that is easier to understand. To take the phenomenon of the site in the book that so influenced us and prompted us, and turn it into a kind of installation in order to pull the viewer into the art through references made using works of art, and to make the viewer ask questions and dream. That was my goal, too! In long meetings we, as a group, decided on our language of expression. Installation, canvas paintings, video art and sculptures... We formed an abode with daily life objects where the woman artist we created lived in.

Benim çalışmalarımnda projelendirdiğim nesnelere kendi kültürümüze ait dantellerle kapladım. Belki de burada amacım, günlük hayatın içinde yaşayan bir ev kadının yaptığı dantellerle, kendini sanatına feda eden sanatçı kadın önyargısını çatıştırmaktı. Bunu ifade ederken, yatak, yastık ve sütyen nesnelere böyle bir bilinçle izleyiciye gönderme olarak kullandım. Aynı zamanda danteli, kadın olma, yaşam döngüsünü sürdürebilir kılmaya yönelik göndermeler olarak sundum. Projelendirdiğim alanda kullandığım nesnelere; tuvalet, ayakkabı, kirli çamaşır sepeti, çocuk oyuncakları, bisiklet vs...

I took the objects that I had planned for my pieces and covered them with the lacework from our own culture. Perhaps my goal here was to juxtapose the prejudice about this artist woman who has sacrificed herself to her own art with the lacework made by a housewife living out her daily life. While expressing this, I used the bed, the pillows and the bras with this in mind as a reference for the viewer. At the same time I presented the lacework as a reference to being a woman and to keeping the cycle of life going. The objects I used in the sections I designed are toilet, shoes, washing basket, children's toys, bicycle and so on.

Beyza Boynudelik

Ursula, aslında hepimizin el yordamıyla deneyimlediği kadın olmak, sanatçı olmak, “ait olduğu toplumda” birey olmakla ilgili kişisel süreçlerimizi, kendi süreci, bakış açısı ve tüm içtenliğiyle okuyucusu ile paylaşarak kolaylaştıran kişi benim için. Bir noktadan sonra kendisinden ön ismiyle bahsetme samimiyetini hissetmek de buradan geliyor diye düşünüyorum. Yaşamda geçirilen her evreyi bilgelikle doğallaştırıp biz okuyucularına aktarmasıyla gelen yakınlık, bizler tarafından hissedilen dertleşme duygusuna evriliyor. Bu yüzden, kitaptaki “Uzaylı Kocakarı” da, “Balıkçı Kadının Kızı” da defalarca okuduğum bölümler olsa da, sanırım bütünsel olarak etkilendiğim onun hayat karşısındaki duruşu oldu. Bizim bir araya gelişimiz de aynı doğallıkla ve dayanışma istekleri ile gelişti.

Her birimiz hayatta ve sanatsal üretimimizde kendi yolumuzu ve varoluş sebebimizi yaratırken, kolektif mantıkla yapabileceklerimize dönüp bakmak, şu dönem için en doğru hareketti. Beraber yapacağımız sergi projelerinin ilkinde Ursula'nın sözlerinden yola çıkmak, belki de bu yüzden oldukça rahatlatıcıydı. Herbirimizi başka taraflardan yakalayan, sanatçı olma ve kadın olma durumları üzerine yaptığım kişisel sorgulamalar, yaşadıklarım karşısında hissettiklerim, aldığım kararlar, uyguladıklarım, uygulayamadıklarım... Cevaplar bulmak için olmasa da motivasyonu kaybetmeden ve anlayarak ilerlemek adına tüm bunları ele almak ve kendime hatırlatmak, işleri üretirken bana en büyük kılavuz oldu.

Ursula is for me the person who made our personal experiences with respect to being a woman, an artist, and an individual “in the society we belong to” easier by sharing her own experiences with her readers from her perspective and with all her sincerity, experiences that we have all fumbled around our way through, actually. I think this is why I felt comfortable enough to talk about her using her first name after a certain point. The intimacy that comes from using her wisdom to show every phase of life as natural and convey this to her readers, evolves into the sense of problem-sharing that is felt by us all. That is why, even though I have read the chapters “Space Crone” and “Fisherwoman’s Daughter” many times, I think that what affected me overall was her attitude towards life. Our coming together here was born of that same naturalness and desire for solidarity.

While each one of us creates our own path and our raison d’être in life and in our art, the best course of action to take at this time is to turn and look at what we can achieve with collective reasoning. This was perhaps why it was rather comforting to set out using Ursula’s words when we made the first of our exhibitions together. My personal questioning of the states of being a woman and an artist which had caught every one of us in one way or another, what my experiences made me feel, the decisions I made, what I was and was not able to apply... My greatest guide when creating my pieces was to take all these questions and, even if I could not find answers, to understand them and move on without being disheartened, and to remind myself of this.

Kitapta hepimizin ortak etkilendiği kısım, sanırım Harriet'in mutfak masasıydı. Masa; mutfağı, mutfak da ev fikrini getirdi. Kadına atfedilen evi, bu kez erkek egemen bakış açısıyla değil de sanatçı kadının bakışından, ona ait bir yaşam ve üretim alanı olarak bir kez daha ele alalım istedik. Tüm sanat tarihi boyunca erkek bakışı ile konumlandırılan sanatçı kadın, bu dönem ve bu coğrafyada hâlâ aynı noktada mıydı? Sanat, gündelik işlerin arasında nasıl kendine alan açıyordu? Aslında kitap ve ele aldığımız konu, uzun süredir zihnimde döndürdüğüm ve geliştirdiğim bir işi pratikte üretmemi de sağladı; fasulyeli video, gündelik rutinimde zaten yapıyor olduğum bir eylemi kayıt altına aldığım ilk iş oldu. Kafamın içinde dönüp duran, bu topraklarda sanatçı olmaya, dahası genç sanatçı olmaya dair soruları sorduğum, sanat üretimiyle ayakta kalmak için çözümler aradığım, kadın sanatçı olmakla ilgili zorlukları dile getirdiğim doğaçlama bir iç konuşma olarak üretim yelpazemde yerini aldı. Bu içsel konuşmanın bir yerinde ismini geçirdiğim Guerilla Girls iki yıl sonra "Kadınlar Rüyalar Ejderhalar / Kör Alan" sergisini aynı mekanda ve eş zamanlı gerçekleştirmiş olmamız ise mesele edindiğimiz şeylerin zaman / mekan gözetmeksizin varlığını benim için bir kez daha perçinlemiş oldu. Ardından gelen "İç Ses – Et" de benzer bir iç konuşmanın sonucuydu.

Mutfak tezgahı ise, bu çağın ışığında kadına atfedilen roller, kadın bireyin hayalleri ve içinde bulunduğu şartları arasında gelgitli bir yol izleyen, farklı kadın kimliklerini ve kimlik sorgusunu içinde barındıran bir iş olarak sergide yerini aldı. "Kimim ben"den yola çıkıp "Kim olmak istiyorum"a doğru sayısı ve içeriği değişen görsellerle hâlâ değişiyor, gelişiyor.

Günümüz kadınları olarak bir çoğumuzun arka odalarına attığı hamile kalma, anne olma konusu ise ardiye odasındaki figürle beraber dönüp dolaşmaya devam ediyor.

The part of the book that affected us all was the Harriet's kitchen table, I suppose. The table brought to mind the kitchen, which in turn brought to mind the house. We wanted to take up the house ascribed to the woman, not from the male dominated perspective this time, but from the perspective of the woman artist, as a place for life and production that belonged to her. Throughout the entire history of art, woman has been depicted from a man's point of view, but was she still in that same place in this part of the world at this period of time? How was art carving a niche for itself among the day-to-day chores?

Actually, the book and the topic we worked on allowed me to put into practice a piece that I had been turning over and developing in my mind for a long time: The beans video was the first piece in which I had recorded something that I already do as part of my daily routine. The project that had been turning over in my mind took its place in my spectrum of work as an improvised self-discussion, in which I asked all the questions to do with being an artist in these lands, moreover with being a young artist, and where I looked for solutions that would allow me to survive with my art and where I gave voice to the difficulties involved with being a woman artist. As for our carrying out the "Women, Dreams, Dragons/Blind Spot" exhibition in the same place and at the same time as the Guerrilla Girls, whose name I dropped 2 years ago at some point within the self-discussion video; this made it clear to me once again that the topics we were addressing existed regardless of location or time. The "Inner Voice - Meat" video performance that followed was the result of a similar self-discussion.

The kitchen counter took its place in the exhibition as a piece that followed a path wandering between the roles attributed to women in the light of this age, a woman individual's dreams and the conditions she found herself in, a piece that housed different women identities and the identity question within itself. Moving from "Who am I?" to "Who do I want to be?" it is still changing and improving with visuals the number and content of which are changing.

As for the topic of getting pregnant and being a mother, which, as today's women, most of us throw into the back rooms, continues to wander around together with the my figure in the storeroom.

Didem Ünlü

“İşte size bir imge; hayali insan topluluğu gerçek odadaki, hayali bir odada, konuşan gerçek insanlar arasında konuşmaktadırlar ve bütün bunlar tam bir sükunet içinde, birbirine karışmadan olur...” Bu paragraf sergimizin atmosferini bence çok iyi tanımlıyor.

Neden Ursula sorusunun cevabı aslında bu birlikteliğin temelinde yatıyor. Grubun bir araya geliş amacı birbirinden bağımsız sanat faaliyetlerini sürdüren sanatçıların bireysel olarak yapmayı düşündükleri fakat bir türlü hayat bulamamış projelerini ortak güçle gerçekleştirme çabasıydı. Bu temelden yola çıkarak üzerinde çalıştığımız ilk proje Nur Gürel’in Ursula’sıydı. Tabii ki Ursula K. Le Guin hepimizin yakından takip ettiği bir edebiyat deviydi fakat, özellikle bu isim etrafında toplanişımız Nur Gürel’in projesini gerçekleştirme çabamızdı. Seçilen kitap üzerinden çalışmalarımıza başladık ve sergi için üreteceğimiz çalışmalara hep birlikte karar verdik.

Ortak karar, bizi bir sanatçı kadın portresi yaratmaya itti ve bu portreyi yaratırken onu kendi ortamı içerisinde kurguladık yani yarattığı ve yaşadığı evi içerisinde. Hayallerini, korkularını kabuslarını, sıradanlığını, sıradışılığını, anılarını mekan üzerinden yansıtmaya çalıştık. “Ev” tercihini yaparken sanat üreten ve anne olmuş sanatçı kadının üretim tercihini bu şekilde yaptığı için sanat alanında dışlanmaması gerektiği düşüncesi ortak motivasyonumuz oldu. Anne olmamayı seçen bir sanatçı kadın olarak “anne sanatçı” kavramının üzerinin değil, altının çizilmesi gerektiğini düşündüğüm için bu projenin içinde keyifle yer alıyorum.

“Here’s an image for you: An imaginary group of people is talking among real people who are talking in an imaginary room inside a real room and all this takes place in total peace without anyone bothering anyone else...” I think this paragraph describes our exhibition’s atmosphere very well indeed.

The answer to the question “Why Ursula” actually lies at the foundation of this union. The reason of this group’s foundation is the effort by artists who are pursuing their own artistic activities independent of one another to realize collectively projects they thought they might be able to do on their own but were wholly unable to bring to life. The first project we worked on after setting out with this thought in mind was Nur Gürel’s Ursula. It goes without saying that Ursula LeGuin was a literary giant whom all of us followed closely, but the real reason we have gathered together around this name was our effort to bring Nur Gürel’s project to life. We started working on the book we selected and we all decided together on the works we were going to put on display.

The joint decision compelled us to create the portrait of an artist woman, and when we created this portrait we did so inside its own environment, meaning inside her house, which she created and lived in. We tried to reflect her dreams, her fears, her nightmares, her ordinariness, her extraordinariness and her memories using this place. When deciding on the design of “the house” our joint motivation was the thought that a woman who was both an artist and a mother should not be discounted as an artist simply, because of her decisions. As a woman artist who has chosen not to be a mother; I am happily taking part in this project because I think the concept of the “mother artist” should be highlighted, not written off.

“Defterim elimde tüm aileye ait masanın bir köşesinde otururdum, hersey sanki ben kitap yazmıyormuşumda gömlek dikiyormuşum gibi olup bitmeye devam ederdi...”

Bu cümlelerin ev içinde gerçekleşen sanatsal üretimi çok iyi betimlediğini düşünüyorum.

Anı biriktirmek, anıyı ölümsüzleştirmek, sıradanlık ve her sıradanlığın kişiye özel eşsizliği...

Katmanlar yaratarak kendi kişisel tarihimi oluşturmak ve kendi katmanlarım arasında Ursula ile buluşmak...

Sanatçı aile ilişkisinin sorgulandığı “Balıkçı Kadının kızı” bölümündeki 60 yaşında yazarlığa başlayan annesini anlattığı paragraf sanırım benim bu sergi için seçtiğim çalışmalarımdeki etkileşimim. Bu sergiye dört farklı çalışmayla katılıyorum bunlardan üçü yaşam odasında diğeri ise ardiyede yer alıyor.

İlk çalışmam bir aile albümü , eski bir aile albümünün içindeki, transparan portrelerin üstüste yığılmasıyla olusmus bir yerleştirme.

İkinci çalışma ise 1 dakikalık bir animasyon, üstüste yığılmış çizgilerden oluşan basitten karmaşığa çizgisel bir yolculuk..

Üçüncü çalışma ise kalıp resimlerden oluşan bir düzenleme. Bu çalışmalar eski bir modelist olan annemin kalıplarının üzerine kolaj tekniği ile yaptığım resimlerden oluşuyor. Bunlar hemen herkesin aile albümünde yer alabilecek türden imajlar ve çıkış noktası kendi aile albümüm.

Dördüncü çalışmam ise evin ardiye bölümündeki boş ilaç kutuları ve boş ilaç filmlerinin bulunduğu bir ecza dolabı.

Ortak iş:

Girdap ve sanatsal yaratı benzetmesi ortak işimiz olan Tarlatanlar ile çok paralel. Kimi sanatçı bu girdaba kapılıp onun bir parçası haline gelir, kimisi boğuşur mücadele eder. Yalnız, risk içeren, acımasız bir iştir sanat ve her sanatçının desteğe, dayanışmaya ve onaylanmaya ihtiyacı vardır.

*“With my book in my hand I used to sit at the corner of the family table and everything would proceed as if I was sewing a shirt and not writing a book...”
I think this sentence depicts artistic production in the house very well indeed.*

Accumulating the moments, immortalizing them, the ordinariness and how every ordinary act is unique to each person...

Layer upon layer generating my own personal history and meeting Ursula amidst my own layers...

The relationship between the artist and the family is questioned in “The Fisherwoman’s Daughter” and the paragraph in which she talks about her mother who started writing at the age of 60 is I think what influenced my choice of works for this exhibition. I have contributed four separate pieces to this exhibition, three of which are in the living room while the last one is in the storeroom. My first piece is an old family album installation, made by overlaying transparent portraits from the very same album.

The second piece is an animation lasting one minute: A journey of lines from the simple to the complicated made up of lines piled one on top of the other.

The third piece is an arrangement made up of patterns for making clothes. These pieces are a collage of pictures that I made using my mother’s patterns, herself is a former modelist. These are images that can be found in almost everybody’s family album and my starting point was my own family album.

My fourth piece is a medicine cabinet in the house’s storeroom containing empty packets of pills and empty foil strips for pills.

Joint work:

The comparison of artistic creation to a whirlpool has a lot in parallel with our joint project, the Tarlatans. Some artists get caught up in this whirlpool and become part of it, some drown in it, some fight it. It is that art is a lonely, risky, ruthless business and every artist needs support, solidarity and approval.

Füruzan Şimşek

Ursula Le Guin'i kaybettiğimiz bugünlerde Bursa'daki sergi hazırlıkları hızla sürüyor. Beklenmedik olmasa da, şok edici haberi duyunca saygı duyduğum bir yakınımı kaybetmenin derin hüznünü yaşadım. Ölümlülüğümüz, en büyük çaresizliğimiz sanırım. İnsanoğlu bu süreliliğe bir çare bulamadı – ki böylesi daha iyi. Şokun ardından onun hayatını düşünüdüm. Umarım benimde ömrüm onun gibi üretimle, sanatla geçer. İnsanlarda bıraktığım izlenim, onun gibi olmam mümkün görünmese de güven verici ve saygı uyandırıcı olur. Bu son sergimiz Ursula le Guin'e adandı. Sonsuz sevgi ve saygı ile.

Ursula Le Guin'in 'Kadınlar Rüyalar Ejderhalar' kitabından sergi yapma fikri, geçmişte Nur'la konuştuğumuz ama bir türlü fırsat yaratamadığımız bir projeydi. Bir araya gelip ilk sergi projesiyle ilgili konuştuğumuzda Ursula'da karar kıldık tereddüt etmeden. Ben fantastik ve bilim kurgu edebiyatın sıkı takipçisiyim. Romanlarını severek okuyordum. "Kadınlar Rüyalar Ejderhalar" kitabı ise Ursula'nın konu ve olaylara yaklaşımı, yerinde değerlendirmeleri ve saptamalarıyla beni derinden etkilemişti. Kitabı detaylıca inceledik. Başarılı bir kadın yazarın, bir taraftan ailesinin rutin işlerini yaparken diğer taraftan evinin mutfağında yazmak zorunda kalışı ve yazar kocasının kendine ait çalışma odasında çocukların sesinden rahatsız olduğunun anlatıldığı bölümde karar kıldık. Böyle bir kadının evi nasıldır diye hayal ettik. Sergiyi oluşturma fikri, o evi biz yapsak nasıl olurduya dek uzandı.

Preparations for the exhibition in Bursa are proceeding apace on these days when we have lost Ursula LeGuin. While it was not unexpected for all of us, when I heard the news, I experienced the deep sadness of having lost a relative I respected. Our mortality is I think our greatest despair. Mankind has not been able to find a solution for this span, and that is for the best. After the shock I thought about her life. I hope that my life too passes with production and art like hers. Even if it may not seem possible for me to be like her, I hope that the impression I leave with people generates trust and respect. Our latest exhibition is dedicated to Ursula LeGuin. With everlasting love and respect.

The idea to hold an exhibition based on Ursula K. LeGuin's book "Women, Dreams, Dragons" was a project that Nur and I had talked about doing in the past but which we had never gotten around to. When we met up and talked about first exhibition Project, we decided on Ursula without any hesitation. I am a devotee of fantastic and science fiction literature. I loved reading her novels. The book "Women, Dreams, Dragons" had a profound effect on me with Ursula's approach to topics and events, her astute observations and evaluations. We studied the book in detail. We decided on the chapter that talks about a successful woman writer having to write in the house's kitchen while doing the family's routine chores with her writer husband in his own study being disturbed by the noise of the children. We imagined what such a woman's house would be like. The idea to create an exhibition grew into what it would be like if we were to create that house.

Projemiz netleşince, her birimiz kendi plastik dilimiz ve konunun bize kazandırdığı yeni özgürlük alanlarıyla birbirimizle diyalog halinde, evin bölümlerini işlerimizle oluşturma oluşturma çalıştık. Salonda neler olmalı, mutfak ta neler var? Birbirimizi ürettiğimiz işler açısından iyi tanımak faydalı oldu. Aklımızdaki fikirleri paylaştık ve kendisine yakın bulan ‘Bu çalışmayı ben yaparım,’ dedi. Benim katıldığım onca grup sergisinde sanatçı iş birliğini en çok yaşadığım proje oldu. Beraber bir yaratım süreci.

Benim biri salonda diğeri banyoda iki videom var. Salondaki videoda ilk sergide televizyonda müzik dinlerken ekranda gördüğümüz şömineyi kullandım. Temel meselem doğadan uzaklaşan, şehirde yalnızlaşan insan var. Sanal bir şekilde ekranda yanıyor görünen o şömineye bakmak bana bir anlamda utanç vermiştir. “En son ne zaman yanan bir ateşin başında oturdum” diye sorarım kendime. Ve genelde hatırlayamayacağım kadar uzak olur bu tarih. Bu sergi de gördüğümüz tropik akvaryum, güzel görüntüsüne rağmen sahtedir ve sanal bir avunma sunar bize. ‘Tropik’ isimli, bu sergide gördüğümüz video da ise bomboş bir akvaryumda geri geri dolaşan sıradan akvaryum balıkları var. Yazarımızı evinde o kanal açık olur muydu? Kesin olarak bilemiyorum. Ama neden olmasın? Çocuk bakmak, yemek yapmak ve yazmak gibi günlük rutinlerin içinde belki de yazarımıza da düşen doğa parçası Hayallerinin dışında bu kadar olacaktır.

When our project became clear we set aside sections of the house for our pieces in dialogue with one another using our plastic languages and the new freedom that the topic had granted us. What should there be in the living room, the kitchen? It helped us get to know one another in terms of the pieces we produced. We shared what was on our minds and anyone who felt an affinity for a piece would say, “I will do that.” Of all the group exhibitions I have participated in the past, this is the one in which I have seen the most artistic collaboration. It was a process of joint creativity.

I have two videos: One in the living room and the other in the bathroom. In the video in the living room, I used the fireplace that we see on the TV screen while listening to music on the television – which was in the first exhibition. My main topic in my production is the individual living isolated in cities, away from nature. To see that fireplace artificially burning on the screen always caused me shame in a way. I would ask myself, “When was the last time you sat next to a fire?” Most of the time it would be a date too long ago for me to remember. Or the tropical aquarium that we see on the screen is fake for all its beauty, and offers us an artificial consolation. The video we see in this exhibition called “tropical” shows regular aquarium fish swimming backwards around an empty aquarium. Would that tv channel have been on in our writer’s house? I cannot know for sure. But why not? Perhaps this was all the nature that came to our writer as she went about her daily routines such as looking after the children, making meals and writing, other than in her dreams.

Nur Gürel

Diyeti vardı sanatçı olmanın. Öyle öğrendik hepimiz. Akademide kime sorsanız söyler size. Kadın için "sanatçı" olmak, kalmak, saygı ve kabul görmek için evlenmemeli ve çocuk yapmamalısınız. Bu kuraldır. Sözsüz ve yazısız bir anlaşma. Sanatı, varoluş sebeplerime dayandırmış biri olarak bu beni çok korkutmuştu. İşittiklerim, her genç kadın sanatçı adayını korkutur, emin olun. İhtiyaç duyduğum destek tecrübeyle sabit olmalıydı. O başarmıştı. Üç çocuğuyla başarmıştı. Gözümün önünde kanlı canlı duruyordu.

Dedi ki bana; "Hayır kızım, özgürsün. Kimseye aldırma, kulaklarını tıka ve işini yap. Her şeyin normal ve hayata dair olduğunu anla. Kahraman gibi davranmak zorunda değilsin. Bir ineğin otlaması gibi üret".

Ne zaman ve kimin etkisi bilmiyorum. Kendimi kadınlığımla eleştirmeye ve kabul etmemeye programlı gibiydim. İçeride bir yerde kadın olmaya bayılısam da realist bir yaklaşımla daha kabul göreceğine inanarak erkek gibi olmak isterdim. Biz kadınların "erkek imgesinde kurulmuş benliklerimizle" şartlanarak büyüdüğümüzü düşünüyorum. Ursula kendimi tanınamama, kabul etmeme dahası sevmeme yardımcı oldu. Kadını o kadar iyi anlatır ki. Sırf erkekler değil hemcinslerimizce de aşağılanmış tüm kadın duruşlarına hak ettiği saygıyı geri verir. Menapozu bile sevdirebilir size. Kadınların zaferinin elbette kadınca olacağı gerçeğini anlamanızı sağlar. Ben kişisel sebeplerden kendimce bir saygı duruşu gerçekleştirdim bu sergiyle.

There is a price being an artist. That is what we were all thought. Ask anyone at the academy, they will tell you. As a woman if you want to be and stay an "artist" and if you want respect and recognition, you must not get married, must not have children. That was the rule. An unspoken and unwritten pact. As someone for whom art was one of the reasons for existence, this terrified me. Believe me, the things I had heard would frighten any young, female artist for sure. The support I needed had to be underpinned by experience. She had accomplished this. She had achieved this with three children of her own. She was the living, breathing proof of this before my very eyes.

She said to me: "No girl, you are free. Pay no attention to anyone. Block your ears and do your thing. Understand that everything is normal and a part of life. You do not have to play the hero. Keep on producing like a grazing cow."

I do not know when or by whose influence it was. It was like I was programmed to reject my womanhood and criticize myself because of it. As much as I love being a woman, I used to want to be a man, with a realist approach, believing to be more accepted. I think we, women grow up with personalities conditioned by "the male image". Ursula helped me to know myself, to accept and even love myself. So well does she explain what woman is. She gives back the respect that all aspects of womanhood deserves, not just those aspects that are scorned by men but by our own gender as well. She even makes us like menopause. She makes us understand the truth that the victory of women will of course be womanly. For very own personal reasons I put on this exhibition to pay homage.

Sergide kurduğumuz evin salonunda, sehpanın üzerinde, üst üste yapışmış bir dolu dergi kâğıdı yığınının en üstünde, geceye hazırlanan bir kadın var. Çok güzel değil. Makyaj masasının önünde adab-ı muaşeret kurallarınca geceye uygun bir tuvalet giymiş, hazırlanıyor. Daha güzel gözükebilmek için. Bu imgeye bakar bakmaz aklıma gelen, bunun koca bir kandırmaca olduğu oldu. Önündeki makyaj masasının yerine bir ütü masası çizdim. Şimdi daha gerçek olmuştu. İşin adı, "Sokakta hanımefendi, Mutfakta Aşçı, Yatakta..." Bu tüm insanların kafasında beliren ideal kadın nitelikleri. Resimdeki ütü, bir görev olarak ona verilmiş mi yoksa kendisi sevgiyle kabul mu etmiş bilemiyorum. Ama benim için asıl çelişki şu, evi, eve ait işleri aşağılık görmek ne zaman beynimize işledi? Neden bunu bir aşağılama olarak görüyorum?

In the living room of the house we set up at the exhibition, is a coffee table on which there is a pile of magazine scraps all stuck one on top of the other and at the very top is a woman getting ready for a night out. She is not very beautiful. Wearing an evening dress fitting the rules of social decorum, she is standing before the makeup table and getting ready, in order to look more beautiful. The first thing that comes to my mind when I see this image is that this is one huge act of deception. I drew an ironing board in front of her instead of a dressing table. Now it is more realistic. The name of the piece is "In public a lady, in the kitchen a chef, in the bedroom, a whore". These are the ideal qualities of a woman that exist in everyone's mind. Was the iron in the picture given to her as a duty or did she accept it with love, I cannot say. But for me the actual contradiction is this: When was it first carved into our brains to despise the house and all things domestic? Why do I see this as a form of belittlement?

Ayşecan Kurtay

Ayşecan Kurtay Özel Saint Benoit Kız Lisesi'ni bitirdikten sonra plastik sanatlarla çalışmalarına Yusuf Taktak Atölyesi'nde başladı. M.E.B Sanat Durağı Resim ve Seramik Atölyesi'nin kuruculuğunu yaptı. Dürdane Ünver ve Müjgan Başköylü Geleneksel sanatlar kâti atölyesiyle ince kâğıt oymacılığına başladı. Açtığı kişisel sergilerin yanı sıra ulusal ve uluslararası projeli sergilere katıldı. Yaptıklarını resimden çok oluşumlar olarak adlandırıyorum. Birbiri içinden doğan, birbirini tetikleyen, iki boyuttan istiflemelerle kurtulup yükselen, ayağa kalkan figürler. Sonra hepsinin reddi. Şeffaflaşarak düzleme yanaşma ve en baştan tekrar kat kat biriktirmeler. Ve sonra boyalar arasında tanıştığım, içimdeki anlatıcının peşine düştüm. Kimi zaman boş kağıtlara, kimi zaman resimlere kelimeler düşmeye başladı. Kelimeleri görmeyi sevdim. Cümleler aramaya başladım. Cümleleri çekiştirip uzattım, anlatıcıya izin verdim . Şimdilerde resimler ve yazılar birbirine göz kırıyor. Birleşmek istiyorlar, çağırıyorlar. Defterlerin oluşmasını izliyorum.

Ayşecan Kurtay began working at "Yusuf Taktak Atelier" doing plastic arts after finishing Saint Benoit Private High School for Girls.

She founded the Ministry of Education Art Stop for Painting and Ceramic workshops.

Aysecan began fine paper carving in Durdane Unver and Mujgan Baskoylu's "Traditional Art Atelier".

She participated to various project-based exhibitions nationally and internationally in addition to her personal exhibitions.

I consider my artworks as formation rather than paintings... Figures born from each other triggering rise to 3D from 2D dimension while creating rising formations.

And then the rejection of everything. Transparently rejoining the ground before adding new layers and rising all over again.

And then I sought out my narrator inside the formations, whom I met among the colors. Words began to fall sometimes on empty paper, sometimes as formations.. I loved seeing the words and began seeking out sentences, which pulled and stretched out the sentences and finally gave my narrator free rein.

Now, though, the figures and the texts started flirting with each other. While they tend to merge together and calling out for new inspirations I see my books forming slowly.

Ayşegül Sağbaş

1976 Yılında Rize’de doğdu 2004 yılında 19 Mayıs Üniversitesi Resim Bölümünden Mezun Oldu. İstanbul’da atölyesinde resim çalışmalarını sürdürüyor.

Ayşegül Sağbaş; çalışmalarında kadın sorunlarını ele alır. Toplumsal kodlamaları sorgulayan işleri ile, bireysel değişiminin ve dönüşümünün katmanlarını soyar. Isırılmış bir elmadan arda kalan çekirdek metaforunun içinde barındırdığı yaşam döngüsü gibi, Fadu karakterinin çok renkli ergenliği ile başlayan üretim sürecini; kadının mekan içindeki rollerinin sorgulamaları ile devam ettiriyor. Yerleştirmelerinde kullandığı kadına ait buluntu nesnelere dantel gibi ince örülmüş ve damıtılmış saf yüzeylerle kaplıyor. Kadın olma, yaşam döngüsünün sürdürülebilir kılma; avcı-toplayıcı genlerimizden beslenen ilksel olduğu kadar doğal bir çaba.

Born in Rize in 1976, graduated from the Paintings Department of 19 Mayıs University in 2004, lives and works in Istanbul. Ayşegül Sağbaş makes women's problems the topic of her work. Through her work questioning social codices she strips away the layers of individual change and transformation. Like the cycle of life contained in the metaphor of the core that remains after an apple has been eaten; she continues the process of production that has begun with her imaginery character Fadu's colorful teenage life by questioning the roles played by women at home. She uses delicately knitted and refined pure coverings such as lacework to cover the commonly found women's objects that she uses in her installations. By being a woman; continuing the cycle of life is an endeavor nourished by our Hunter-Gatherer genes which is as natural as it is primary.

Beyza Boynudelik

İstanbul doğumludur. İstanbul'da yaşamakta ve çalışmaktadır. 1999 yılında Mimar Sinan Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Resim Bölümü'nden mezun olmuştur. 2003 yılında yine Mimar Sinan Üniversitesi Resim Bölümü'nde "İmgenin Fotoğraftan Pentüre Yansımalarına Bir Bakış" isimli yüksek lisans tezini tamamlamıştır. Halen aynı üniversitenin Güzel Sanatlar Enstitüsü Resim Bölümü'nde sanatta yeterlik tez aşamasındadır. Üretimini büyük çoğunluğunu resim oluştursa da, baskıresim, video, fotoğraf, heykel, yerleştirme gibi alanlarda da yapıt üretmektedir. Yurt içi ve yurt dışında çeşitli sergilere, projelere, fuarlar ve sempozyumlara katılmaktadır. Sanatçının aklına takılan karşıtlıkları barındıran işleri, insanın kendini, doğayı tersyüz / alaşağı etmesi, edebilmesi sebebiyle, aynı anda hem yapıcı hem yıkıcı olan potansiyeline bir gönderme niteliğindedir. Biricik/ tek olma ve çoğalma olgusu ile de bu zıtlığı kurgulayan sanatçının halihazırda

ele aldığı konular teknoloji-doğa, insan-hayvan ve kent-doğa ilişkileridir. Yapıtlardaki neredeyse apatik hale gelen, gerçek iletişimi unuttuğu ve yalnızlaşmış kent insanı ile kente dair simgesel olgular, doğayla yeniden iletişime geçme çabasıdır. Bu nedenle sosyolojideki "maskeli birey" tanımını sıkça kullanan sanatçının yapıtları, anonim olan ve tanımlı olanın da ilişkisinin araştırıldığı bir deneysel alan haline gelir. Daha geniş çerçevede "temas" üzerine düşünen sanatçı, şeylerin negatifi-pozitif, direkt olma-dolaylılık hali, sahtelik-gerçeklik gibi alt başlıklarla, içerikle beraber teknik göndermelerle de sorularını sormaya devam etmektedir. Sanatçının kadın olma hali üstüne kendi deneyimlerini de kullanarak oluşturduğu yapıtları ise diğer bir üretim serisini oluşturmaktadır.

Born in Istanbul. Lives and works in Istanbul. Received her B.F.A. in 1999 from Mimar Sinan University, Faculty of Fine Arts, Painting Department. Studied both painting and printmaking. In 2003, received her M.F.A. in Painting Department from the Mimar Sinan University Institute of Social Sciences Faculty of Fine Arts with a thesis named "An Overall Look to Image Reflecting from Photography to Painting". By 2008, had her P.H.D. classes in Painting Department again at Mimar Sinan Fine Arts University Institute of Social Sciences, Istanbul; studying both painting and printmaking. She is now continuing her P.H.D. thesis on the theme "Artist women; how they construct their identity". She produces art in the forms of

paintings, as well as printmaking and photography, installation and video. She participates in solo and group shows, symposiums and workshops both nationally and internationally. Containing the contradictions in her mind, the works of the artist Beyza Boynudelik refer to the man's both constructive and deconstructive potential in destroying himself and nature. Likewise, the artist has set this contradiction as being unique and multiple in the context of the works, themed on technology-nature and human-animal relationships that she has already addressed. In her works, the symbolic phenomena of the city and the urban man who nearly forgot real communication, has almost become apathetic, and gets lonely are in an attempt to reconnect with nature. Hence, the works of the artist who often uses the definition of 'masked individual' in sociology becomes an experimental space in which the relationship between the anonymous and the defined is searched. The artist who thinks about 'contact' in a much broader sense continues to ask questions on the subtitles such as negativeness-positiveness, directness-indirectness, and untruth-reality with the context and the technical references. The art works she produces on the theme "being a woman" based on self experience, consist another series of her production.

Didem Ünlü

İstanbul doğumlu sanatçı resim eğitimini Marmara Üniversitesi Atatürk Eğitim Fakültesi Resim Bölümü'nde 1982-1986 yılları arasında tamamlamıştır. Birçok kişisel sergi açmış ve birçok grup sergisinde yer almıştır. İngiltere, Almanya, İstanbul, Yunanistan'da kişisel ve grup sergileri bulunmaktadır. Çocuk, kadın ve aile temalarını sıkça kullanan sanatçı anlatım aracı olarak farklı teknikleri kullanıyor. 1988-93 yılları arasında İstanbul'da, 1993-2009 yılları arasında Londra'da yaşayan sanatçı 2009'dan bu yana çalışmalarını ve yaşamını İstanbul'da sürdürmektedir.

She was born in İstanbul. Graduated from the Painting Department of the Marmara University Ataturk Eğitim Faculty in 1986. She had participated in numbers of group shows, art fairs and opened 11 solo exhibitions both nationally and Internationally. Between 1988-93 she settled in Istanbul as a professional artist. 1993-2009 she was living in London. She is focusing in her paintings children, women and child, childhood themes. She is using various techniques in her works such as a painting, drawings, enstallations, animations. Since 2009 she is living and working in Kadıköy/İstanbul.

Füruzan Şimşek

1975 yılında İstanbul'da doğdu. 1996 yılında Marmara Üniversitesi Resim Bölümü'nden mezun oldu."EleŐtirmen Sezer Tansuđ" konulu teziyle aynı  niverstede yüksek lisansını tamamladı. Dört kişisel sergi açmıŐtır. Yurt içi ve yurt dışında pek çok karma sergiye ve faura katılmıŐtır.  alıŐmalarını İstanbul, Kadıköy'deki atölyesinde sürdürmektedir. İŞlerinde, günümüz insanının yaşadığı büyük Őehirlerde, kovaladığı ve bir türlü yetiŐemediđi zamanı, sıkışık, tekdüze hayatı yansıtmaya çalıŐır. İnsanın, doğayla yozlaŐan iliŐkisine vurgu yapmaktadır.  retim dili olarak resim, enstalasyon ve video kullanmaktadır.

She was born in İstanbul in 1975. Graduated from the Painting Department of the Marmara University Ataturk Eğitim Faculty in 1996. She had M.A at the same University with thesis of "Art Critic Sezer Tansuđ". Participated in numerous group shows, art fairs and opened 4 solo exhibitions both nationally and internationally. She is living and working in Kadık y/ İstanbul. She is trying to reflects today's people who lives in the metropols in her paintings, they try to chase the time, but can not catch up and caged, cramped, monotone lifes. It emphasizes the degeneration inter the human race and nature relationships. As a production language she uses paintings, installation and video.

Nur Gürel

Nur Gürel, 1998’de İstanbul Anadolu Güzel Sanatlar Lisesi’nden mezun oldu. 2004 yılında Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi Resim Bölümü’nü bitiren Gürel, 2007’de aynı okulda yüksek lisansını tamamladı.

Nur Gürel, toplumu tüketim toplumu haline getiren tüm dayatmalar ve onların sonuçlarıyla ilgilenir. Bu konuda en büyük enstrümanı manipülasyondur. Önceki çalışmalarda, malzeme olarak dekorasyonda kullanılan manzara resimli duvar kâğıtlarını kullanırken, son dönem işlerinde bu hazır görsel imajlara, fotoğraflar, dergiler, posterler ve billboard reklamları da malzeme olarak dâhil olur. İç-dış, fotoğraf-resim, dijital baskı-pentür, kent-orman, zayıf-şişman gibi zıtlıklar kullanarak işlerinde gerilim oluşturmayı hedefler. İmaja, dijital değil özellikle primitif bir duyarlılıkla, elle müdahale eder. Bu şekilde, sterilize reklam dili kırılır, doğallaşır. Konular manipüle edilmek istenen şeye göre değişir. Önceki dönem işlerde, yoğun kentsel dönüşüm çalışmalarıyla ilgili manipülatif tespitler gerçekleştirilirken, şimdi reklam dili işlerin kavramsal temelini oluşturmaktadır. Sanatını, görsel imaj üzerine manipülasyon olarak niteleyen Gürel, İstanbul’da yaşamakta ve üretmektedir.

Nur Gürel graduated from Istanbul Anatolian Fine Arts High School in 1998. She finished her undergraduate studies in Department of Arts at Mimar Sinan Fine Arts University and her postgraduate studies at the same university and department. Nur Gürel is interested in all impositions that render the society into a consumption society and their results. Her biggest instrument on this subject is manipulation. While she used landscape picture wallpapers as material in decoration in previous works, she included photographs, magazines, posters and billboard advertisings to this ready visual images in the late work. She aims to create tension in her works by using contrasts such as inside-outside, photo-painting, digital printing-painting, town-forest, thin-fat, vita-death. It intervenes the image with a primitive sensitivity and hands rather than digitally. In this way, sterilized advertising language is broken and becomes natural. Subjects vary according to what is desired to be manipulated. Gürel, describing her art as a manipulation on visual image, lives in Istanbul and continues to create.

Saadet Türköz

Performans Sanatçısı

Performance Artist

Saadet Türköz, 1961 Kazak asıllı İstanbul doğumlu ve büyüme, uzun yıllardan beri İsviçre’de yaşamaktadır. Sanat yaşamına vokalist olarak orada doğaçlama, deneysel, free folk caz müziğiyle başlamıştır. Yılların tecrübesiyle kendine özgü söyleme stilini geliştirmiştir. Müzik anlayışında Arkaizm ve Modernizm karşıt kavramlar değil, birbirini tamamlayan öğelerdir. Saadet Türkiye’de ilk konserini solo olarak İstanbul Bienali’nin daveti üzerine 1999 yılında Aya İrini Kilisesi’nde vermiştir. Özgür doğaçlama müziğinin ses dalında Türkiye’de somut yayılmasında katkısı olan sanatçılardan biridir. Türkiye’de Akbank, Ankara Caz festivallerinde yer aldı.

Şevket Akıncı, Erdem Helvacıoğlu, Anıl Eraslan, Selen Gülün, Okay Temiz, Sumru Ağırüyüyen, Çağrı Erdem, Orçun Baştürk, Tuna Pase, Mübin Dünen, Burhan Öçal, Sarp Keskiner,

Özlem Kaya, Barkin Engin, Lari Dilmen, Kudsi Ergüner, Korhan Erel, Duygu Demir, Gülşah Erol, Şenol Kücükıldırım gibi müzisyenler ile çalışmıştır Saadet Türköz’ün kendisinin kurduğu “Song Dreaming” Duo Projesi (Nils Wogram, Trombon, Martin Schütz, Cello, Hans Hassler, Akordiyon, Hans Koch, Saksofon, Lucien Dubuis, Klarinet, Thomas Rohrer, Viola), dışında şu grupların üyesidir: “Urumchi”: Fredy Studer, Davul, Alfred Zimmerlin, Cello, Hans Hassler, Akordiyon, Saadet T., Ses “Chush” Uwe Oberg, Piano, Paul Lovens, Davul, Saadet T., Ses “BLT” Fridolin Blumer, Bass, Frantz Loriot, Viola, SaadetT., Ses Zarya-Tay” Zlatko Kaucic, Drum, Giovanni Meier, Bass, Saadet T., Ses Ses Sanatçısı Saadet, Bobby Mc Ferrin, Butch Morris, Arnaldo Antunes, Fritz Hauser ve Berlin Müzik Tiyatro Companisi Novoflot’ un projelerinde yer almıştır. Bunun yanı sıra Video Sanatçıları Pipilotti Rist, Anka Schmid ve dans ikilisi Mustafa Kaplan & Filiz Sızanlı ile çalışmıştır.

Dünyanın birçok yerlerinde (Brezilya, İngiltere, Meksika, Amerika, Rusya, Hindistan, İzlanda, Japonya, Çin, Güney Afrika, İspanya, Norveç, Hollanda, Polonya, Slovenya, Mısır, Macaristan, Almanya, Avusturya, Belçika, Romanya, Kazakistan, Özbekistan, Kırgızistan, İskoçya, Moğolistan, İtalya, Fransa, Lübnan) Müzisyenler ile sahne almıştır - Peter Kowald, Eyvind Kang, Kylie Sheperd, Shahzad Ismaily, Yagi Michiyo, Gyda Valtysdottir, Günter Baby Sommer, Julian Sartorius, Joelle Leandre, William Parker, Sharif Sehnoui, Cynthia Zaven,

Xu Feng Sha, Paul Lovens, Michelle Agnes, Wilbert de Joode, Okkyung Lee, Cony Bauer, Christian Thome, Elliott Sharp, Elisabeth Harnik, John Edwards sadece birkaçı.

Saadet Türköz (Turkey -Switzerland) is improvisational vocalist and performing artist. Born in Istanbul, the parents who were Kazakh refugees from East Turkestan (Uyghur Autonomous Region in China), Türköz learned from the elderly people of the Kazakh community in Istanbul the rich oral and musical traditions of Central Asia. Especially, she was strongly influenced by the tales of their homeland, the long journey to Turkey, etc., and those tales became an imaginative source for her improvisational singing later. Another source is the Korean she listened to as a child. Its Arabic sound and melodious text gave her the first opportunity to improvise freely without paying attention to the correct meaning of the beautiful language.

At the age of 20, she moved to Switzerland, where she experienced a new music world: free jazz, improvisation, and an experimental and unbiased approach to her musical roots. Currently based in Zurich, she is active in giving solo concerts, as well as performances with other musicians, in different countries.

She teach private lessons for voice and giving workshops - beside them collaborate with her vocal works with the dancers, video makers and theater productions.

NİLÜFER
BELEDİYESİ
BURSA

444
1603 | nilufer.bel.tr
f v i NülüferBel